

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 486

In den greep van de Misdaad

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

IN DEN GREEP VAN DE MISDAAD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Wraak aan John Raffles!

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 398
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks half acht in den avond en Bernard Monk, de rijke beurspeculant was juist van plan, zijn servet neer te werpen en op te staan van de tafel, waaraan hij met zijn vrouw en twee kinderen tamelijk stilzwijgend het middagmaal had gebruikt, toen een der bedienden in de deur kwam staan en zeide:

— Iemand aan de telefoon, mijnheer!

— Hadt je niet kunnen antwoorden? vroeg Monk knorrig en zijn breed, heel gladgeschoren gezicht kreeg een onaangename uitdrukking.

— Ik heb gevraagd wat de boodschap was, mijnheer — maar ik kreeg ten antwoord dat gij zelf aan het toestel moest komen — het is een zaak van belang!

De borstelige wenkbrauwen van Monk gingen een oogenblik de hoogte in en toen daalden zij plotseling snel en diep, zoodat zijn zwarte oogen als het ware schuilen gingen onder een afdak en onzichtbaar werden.

Hij had een snellen blik op zijn vrouw ge-

worpen, die zachtjes met de beide kinderen sprak, een jongen en een meisje van nauwelijks acht jaar en zeide toen kortaf tot den wachtenden bediende:

— Het is goed — ik kom. Welke telefoon?

— In uw werkkamer, mijnheer!

Monk ging de kamer uit, vluchtig nagekeken door zijn vrouw, op wier gelaat voor een oogenblik een doodelijk vermoeide, smartelijke uitdrukking te bespeuren viel.

Op de gang gekomen bleef Monk een oogenblik stilstaan en toen richtte hij haastig zijn schreden naar zijn groote werkkamer, die op de eerste verdieping van het fraaie huis aan de 20ste straat gelegen was.

Hij sloot de deur, stak het groote vertrek in zijn volle breedte over, tot hij zijn groot schrijfbureau bereikt had en nam de telefoon ter hand.

— Hallo — met Bernard Monk!

— Letter Z — nummer 18! klonk het aan den anderen kant van de lijn.

Er ging even een schok door het lichaam van Monk en hij liet zijn stem nog meer dalen, toen hij antwoordde:

— Ik had het wel half en half gevreesd! Wat is er?

— Eerst het woord!

— Rattenval!

— Het cijfer!

— Tweemaal dertien — zevenmaal vijf!

— Het is goed! Kan niemand luisteren?

— Ik ben geheel alleen!

— Vanavond om half twaalf bijeenkomst!

— Waar?

— Zelfde plaats als bij den laatsten keer!

— Zal hij er zijn?

— Hij zal er zijn!

— Nog iets?

— Niets anders dan ijver — wraakzucht — vastberadenheid! En zorg op tijd te zijn!

Bernard Monk legde het toestel neder, ging voor zijn schrijftafel zitten, waar hij snel de elektrische leeslamp had opgedraaid, steunde het hoofd in beide handen en keek met somberen blik voor zich uit.

Zijn gelaat kreeg een harde, wreede, ja zelfs bloeddorstige uitdrukking — een uitdrukking, die zijn vijanden en concurrenten op de Beurs vreesden als een kwade ziekte, want zij voorspelde voor hen ongelukken en rampen!

Met een afgemeten gebaar nam hij een zware sigaar uit een kistje dat onder het bereik van zijn hand stond, beet er ruw de punt af, stak haar aan en bromde toen voor zich heen:

— Ik heb dat alles wel voorzien! Ik heb den Moloch gewaarschuwd — en nu blijkt het dat ik goed heb gezien! Welk een tegenslagen, welk een vernedering heeft de bende van het Kwade Oog in slechts luttele weken moeten ondergaan! Bijna tien mannen gedood — evenzooveel zwaar gewond — een half honderd gevangen genomen die voor het meerendeel langdurige tucht-huisstraffen zullen krijgen, om niet te spreken van het gevaar dat zij onze geheimen zullen verraden!

Hij kauwde zoo woest op zijn sigaar, dat hij er een stuk afbeet en vervolgde binnensmonds:

— En dat alles door toedoen van slechts een enkelen man! Het klinkt bijna ongelooflijk! Wat de geheele politiemacht van New-York in maanden

van langdurigen arbeid niet vermocht — dat bereikte John Raffles in een paar weken! Heeft hij dan werkelijk een verbond met den duivel gesloten, zooals van hem gezegd wordt? Het moet wel zoo zijn — want wat hij doet is schier onverklaarbaar! O, als die man er slechts toe kon besluiten, zich aan onze zijde te scharen, in plaats van ons op leven en dood te bestrijden — wij zouden onoverwinnelijk zijn — wij zouden de wereld beheerschen!

Het gelaat van Monk had op dat oogenblik een uitdrukking van zoo duivelsche wreedheid en woede, dat zelfs zijn intiemste vrienden van hem zouden zijn geschrokken, als zij hem zoo eens hadden kunnen zien.

Maar — zoo zag men Bernard Monk nu eenmaal niet vaak — —!

Men kende hem slechts als den rijksten Beursman, die wel eens wat gewaagd speculeerde, maar die over een groot fortuin te beschikken had, hetwelk hem was aangebracht door zijn vrouw.

Hij was lid van een dure club, hij was een trouw comparant achter de coulissen van verschillende variétés, hij bezocht geregeld de renbanen en schouwburgen — en men fluisterde dat hij bij dat alles zijn nog jonge vrouw op schromelijke wijze veronachtzaamde — —

Monk bleef nog geruimen tijd in gepeins verzonden zitten, nu en dan een vloek versmorend, tot hij eindelijk opstond, een blik op zijn horloge wierp, op een schelknop drukte en tot den even later binnentredenden bediende zeide:

— Mijn hoed en mijn jas! En de auto. Waar is mevrouw?

— Bij jongeheer Henri en jongejuffrouw Ellen, mijnheer!

Monk bromde iets voor zich heen en de bediende verwijderde zich.

Een paar seconden later trad hij weer binnen met de jas en den hoed van zijn meester.

Hij hielp hem de kleedingstukken aantrekken en vroeg, toen Monk al bij de deur was:

— Zal mijnheer thuis souperen?

— Neen! Jullie kunt wel naar bed gaan — ik heb een vergadering, waarbij het wel eens zeer laat kon worden!

De bediende trad meesmuilend achteruit, want hij meende den aard te kennen van de „ver-

gaderingen" die zijnen meester zoo dikwijls moesten dienen tot voorwendsel van zijn laat thuiskomen en waarbij wellicht weinig ernstige zaken verhandeld werden, maar daarentegen veel gezongen en gedanst en bijzonder veel wijn gedronken werd.

Bernard Monk vond de coupé de ville reeds voor de deur staan, een fraaie, geheel gesloten wagen met inwendige besturing.

Hij zette zich naast den chauffeur, die aan zijn pet tikte, trok het portier dicht en zeide: — Naar het Alambra, Houseman!

Een half uur later stond de auto stil en Monk stapte uit.

— Terugkomen mijnheer? vroeg de chauffeur.

Monk dacht slechts even na en gaf toen ten antwoord:

— Niet noodig! Ik weet niet of ik wel hier blijf — dat zal er van afhangen hoe de voorstelling is! Ga maar terug!

En terwijl de auto heenreed, trad Monk het theater binnen, waar hij een vaste plaats had en waar alle suppoosten hem kenden.

Hij woonde een paar bedrijven bij, sprak met enkele kennissen, die zich daar eveneens bevonden en om half elf, juist toen het laatste bedrijf zou beginnen en het scherm reeds was opgehaald, verliet hij zijn loge, trok jas en hoed weder aan en ging den schouwburg uit.

De nacht was, althans voor Londen, bijzonder helder en de sterren fonkelden aan een volkomen wolkeloozen hemel.

Het was buitengewoon zacht weer en alles voorspelde voor den dag van morgen het schoonste lenteweder.

Maar het gemoed van Bernard Monk was van andere gedachten vervuld dan die van lente, warmte en levensontwaking — —

Hij keek ongeduldig rond, tot hij eindelijk een huurauto in het oog kreeg, die nog vrij was en den chauffeur wenkte.

— Harbour Street! beval hij.

De chauffeur keek even bedenkelijk, maar toen scheen het hem in te vallen, dat hij toevallig in dezelfde buurt moest zijn en hij was wel zoo goed zijn passagier toe te staan, in zijn voertuig te stappen.

Na een tocht van bijna drie kwartier stond de auto stil op den hoek van de zoeven genoemde straat.

Monk stapte uit, betaalde den chauffeur en zag hoe de auto wegreed.

Hij ging de Harbour Street in, die reeds geheel verlaten lag en raadpleegde nogmaals zijn horloge bij het licht van een lantaarn.

Het was tien minuten voor half twaalf.

Hij keek nogmaals behoedzaam om zich heen, zette den kraag van zijn overjas hoog op, trok den rand van zijn slappen vilthoed in de oogen.

Toen liep hij haastig verder, gedurende ongeveer vijf minuten en plotseling scheen het, alsof de aarde hem verzwolgen had,

Toch was zijn onverhoedsche verdwijning zeer eenvoudig in het werk gegaan — hij had niets anders gedaan dan vlug de klink opgelicht van een smalle houten deur in een korte schutting, die twee huizen met elkander verbond.

Hij was deze deur doorgestaan en stond nu op een zeer donkere binnenplaats, slechts heel flauwtjes verlicht door het schijnsel uit een paar ver verwijderde vensters.

Monk moest hier dan ook op den tast zijn weg zoeken, tot hij tenslotte stilstond voor een tweede deur, heel wat steviger en die ook op slot scheen te zijn.

Hij haalde zijn huissleutel uit den zak en tikte zoo zacht mogelijk op het paneel van deze deur, — eerst drie korte tikken, snel achter elkander, dan twee met een langdurige tusschenpoos — dan weer drie vlugge — ten slotte nogmaals twee, door een lange tusschenpoos gescheiden.

Dit scheen wel een soort sein te zijn, want aan den anderen kant werd het op dezelfde wijze beantwoord.

Toen ging er in den muur naast de deur een zeer klein, getralied luikje open.

Te zien viel er niets, maar er klonk een zachte mannenstem, die na eenige oogenblikken vroeg:

— Wie is daar?

— Kapitein X!

— Het woord?

— Rattenval!

— Het cijfer?

— Tweemaal dertien — zevenmaal vijf!

— Het wachtwoord?

— Wraak aan John Raffles!

— Laat het teeken zien!

Monk knoopte zijn jas los en haalde uit zijn portefeuille een klein stukje perkament papier,

waarop met rooden inkt een zonderling figuur was geteekend, van grilligen vorm, hetwelk hij door het kleine luikje, nauwelijks een hand breed, naar binnen stak.

Heel even was daarachter een zwak schijnsel zichtbaar, toen kwam de hand met het stukje papier weer te voorschijn en de stem sprak:

— Het is goed!

De zware deur ging open, Monk trad binnen en de deur werd onmiddellijk weder achter hem gesloten.

Hij stond tegenover een zwaar gebouwd man wiens gelaat voor het grootste gedeelte schuil ging achter een zwarte lap, die in een punt op zijn borst neerviel en die weinig anders vrijliet dan zijn doordringende, dicht bijeen geplaatste oogen.

Monk stond aan het begin van een vrij breede gang, met marmeren tegels bevoerd.

Hij scheen hier den weg te kennen, want hij ging dadelijk verder, bijgelicht door den deurbewaarder met zijn electriche lantaarn.

Vijf meters verder sloeg hij een hoek van de gang om, volgde een dwarsgang over een aanzienlijke lengte, wel bijna twintig meters en werd toen eensklaps opnieuw tegengehouden door een tweede deur.

Monk bevond zich hier in een van die reusachtige, doolhofachtige pakhuizen van New-York, die reeds in de achttiende eeuw werden gebouwd, aanstonds na den komst der eerste kolonisten en die zich in de loop der eeuwen hebben weten te handhaven door hun stevigen bouw, al liet hun practische inrichting/allicht wel iets te wenschen over.

Zij worden dan ook tegenwoordig bijna uitsluitend gebruikt voor het opslaan van stapelgoederen, die niet al te zwaar zijn en gemakkelijk vervoerd kunnen worden, zonder dat daartoe krachtige electriche lieren, speciale kipkarren en andere toestellen noodig zijn.

Menigmaal zijn in den loop der tijden twee of drie van dergelijke pakhuizen, ja soms zelfs meer door het wegslaan van tusschenmuren met elkander in verbinding gebracht en onder den grond strekken zij zich ver uit.

Bijna nergens ter wereld vindt men dan ook zulke groote kelderruimten, zoo voortreffelijk beschut tegen hitte en koude — want die kelders zijn allen uitgehakt in het graniet van Staten-Island, waarop New-York is gebouwd.

En in zulk een reusachtig pakhuis bevond zich thans Bernard Monk!

Bij deze deur herhaalden zich dezelfde formaliteiten, en ten slotte opende zich ook deze deur en Monk kon binnegaan.

Hij stond in een kaal gemeubeld expeditie-lokaal, met schier eindelooze toonbanken, glimmend en glad door het voortdurend wrijven van de balen en zakken, die er misschien wel reeds een paar honderd jaren overheen waren gegleden en dat er eigenlijk vrij prozaïsch uitzag — zeker niet als de plek, waar men een samenkomst had kunnen verwachten van leden van de vreeselijke bende, die sedert eenige maanden schrik en onrust in New-York verspreidden.

Ten derde male kwam Monk voor de gesloten deur van een zijvertrek te staan en nu klonk voor de laatste maal het wachtwoord uit zijn mond: Wraak aan John Raffles!

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk II.

Wraakplannen.

Het was waarschijnlijk het vertrek, waar zich de expeditiechef van het reusachtige pakhuis ophield, hetwelk Monk thans betreden had.

Het was fraai gemeubeld, met gemakkelijke stoelen, een kleed op den grond, een paar mooie etsen aan de muren, een ronde, stevige tafel in

het midden en een van die zware, massieve schrijfbureaux, zooals de Amerikanen ze bij voorkeur schijnen te gebruiken, vol kasten en laadjes.

Het vertrek had slechts een venster, dat uitzicht gaf op een geweldig groote binnenplaats, maar dat thans gesloten was met gordijnen en een stevig houten luik, met ijzeren banden versterkt.

Het was helder verlicht door een electriche kroon, die in het midden van het vertrek hing.

Er bevonden zich daar reeds drie mannen, zeer goed gekleed, twee van middelbaren leeftijd, de derde nauwelijks 25 jaar, met een lang, bleek gezicht, een dunne neus, gekromd en die hem deed gelijken op een roofvogel en zwart sluk haar.

Allen rookten en zij hadden blijkbaar nog niet veel met elkander gesproken.

De oudste van die drie mannen was Thomas Darrell, de eigenaar van dit pakhuis — lid van den Raad van Vijf van de bende van het Kwade Oog — misdadig van aanleg en door eigen aandrift, bekend om zijn wreedheid onder het personeel en op wien reeds tweemaal door wanhopige, om een wissewasje op straat gezette arbeiders, een aanslag was gepleegd.

En vreemder tegenstelling was zeker niet denkbaar, als tusschen het aartsvaderlijk uiterlijk van dezen man met zijn grijzende bakkebaarden, zijn kleurlooze wimpers en zijn lichtblauwe oogen — en zijn tijgerachtige wreedheid, die hem zelfs voor de vreeselijkste misdaden niet deed terugschrikken.

De geschiedenis kent trouwens meer van deze wonderlijke tegenstrijdigheden — een van de meest bekende philantropen in Engeland, die gedurende zijn leven en ook bij testament ettelijke millioenen aan armen en ongelukkigen heeft weggeschonken, die bijna een half dozijn tehuizen heeft gesticht voor ouden van dagen en voor gebrekkigen, was een afzichtelijk klein mannetje, met zulk een terugstootend misdadig uiterlijk, dat zelfs moedige mannen voor hem vreesden — en Miquel Parrot die zeven vrouwen vermoordde om zich in het bezit te stellen van hun schamele spaarpenningen, door vergift, was schoon als een aartsengel, met goudblond haar, een teedere gelaatskleur en zachte, droomerige blauwe oogen.

De derde man, tenslotte, die in de rok was gekleed, had een grauwe gelaatskleur, als van een leverlijder, een neerhangende snor, wallen onder de oogen en slappe, vermoeide trekken.

Maar in zijn groenzwarte oogen fonkelde een valsch licht, als van een roofdier dat op prooi belust is.

De drie mannen hadden slechts even opgezien, toen een hunner de deur voor Monk was gaan openen, nadat deze het wachtwoord had gesproken.

Zij wisten wel dat bedrog hier bijna onmogelijk was, want de eenige toegang tot deze kamer was door de expeditiezaal en die kon men op haar beurt des nachts bereiken langs den weg, dien alle kapiteins moesten afleggen.

Alleen de eigenaar maakte hierop een uitzondering.

Monk zette zijn hoed af en ontdeed zich van den zwarten lap met kleine gaten er in, welken hij zich voor het gezicht had gebonden, zoodra hij de smalle schuttingdeur was gepasseerd.

Hij trad dadelijk op Thomas Darrell toe, drukte hem de hand, knikte de beide anderen even toe en vroeg toen op zachten toon:

— Waarvoor is het ditmaal?

— Nu, dat kun je wel begrijpen, Monk — het is natuurlijk om een einde te maken aan het optreden van dien vervloekten Raffles!

— Komt hij zelf?

— Dat heb ik je immers al getelefoneerd!

Monk keek bedrukt voor zich uit en bromde:

— Wij zullen een onaangenaam kwartiertje doorleven, vrees ik! Wij zijn niet eens voltallig — onze vijfde kapitein zit in de gevangenis!

Toen trad de man met den haviksneus en het bleeke gelaat, Jim Dunlop, een paar stappen naar voren en zeide woest:

— De Moloch kan niet vergen dat wij alles voorzien! Wij zijn geen gedachtenlezers! Wat er geschied is — dat had hij zelf, met al zijn scherpzinnigheid en al zijn kundigheden onmogelijk kunnen voorkomen!

De vierde kapitein, Arthur Burner geheeten, keek den spreker met zijn zwartgroene oogen een oogenblik doordringend aan en zeide toen:

— Neem je wat in acht, Dunlop! Denk er om dat je over den hoogste in gezag spreekt!

Het zou je slecht kunnen vergaan, wanneer hij vernam hoe je hem beoordeelt!

Dunlop trad weer achteruit, met opeengeklemd lippen en gefronste wenkbrauwen, maar toch ook een weinig bleeker.

Hij wist het maar al te goed — ook de derde aanvoerder van de bende van het Kwade Oog dulde niemand naast zich, evenmin als hij kritiek kon dulden en hij was meedoogenloos voor degenen, die hem ook maar in het minst durfden weerstreven!

De dood — dat was de onverbiddelijke straf voor iedereen die zich verzette tegen zijn bevelen, die zich ongehoorzaam, of zich slechts onvolgzaam betoonde.

De man die zoeven gesproken had, keek Dunlop nog eens scherp aan en mompelde toen voor zich heen:

— Ik geloof dat het zaak is, een weinig het oog op je te houden, jonge man! Je bent eerezuchtig en eerezuchtige menschen zijn gevaarlijk in onzen bond! Je bent wat al te spoedig de ladder opgeklommen, van gewoon lid tot luitenant — van luitenant tot kapitein bevorderd! En vergis ik mij niet — dan gaan je wenschen nog verder! Neem je in acht, Dunlop — wees voorzichtig, man — dat is alles wat ik je toewensch!

Monk had nogmaals een blik op zijn horloge geslagen.

Het was twee minuten voor half twaalf.

En van dat oogenblik af spraken de mannen geen woord meer.

Nauwkeurig om half twaalf en zonder dat iemand zijn nadering door het minste gerucht had bespeurd, stond eensklaps een vijfde man in hun midden.

Hij was binnengekomen door een zeer smalle opening in den achterwand van het vertrek, die verborgen was geweest achter een fraai wandtapijt — en Darrell was de eenige die kennis droeg van de aanwezigheid van dien geheimen toegang.

Hij zelf had zijn huis beschikbaar gesteld voor den leider van den Bond en niemand wist wanneer en hoe hij binnenkwam — dat wist ook Darrel niet.

Want de man die zoeven was binnengetreden was de Moloch.

Zijn gelaat was onzichtbaar, even goed als zijn gestalte.

Want beiden waren verborgen achter een dof zwarte pij en een kap, die ter hoogte van de oogen slechts zeer smalle spleten had, zoodat het volkomen onmogelijk was, iets te kunnen raden, van den vorm van het hoofd, noch van de gestalte van den man.

Men kon alleen vaststellen dat hij boven de middelmaat was, krachtig geschouderd en kaarsrecht,

Maar dat was alles.

Niet zoodra had hij het wandtapijt terzijde geschoven en stond hij in het vertrek, of de vier kapiteins sprongen op van hun stoelen en stonden in gebogen houding in een rij voor hun aanvoerder.

Wel mochten zij hem vreezen — dien man, dien men den bijnaam van den Moloch gegeven had — van de vreeselijke Godheid der oude Egyptenaren, die menschenoffers aannam, want zijn wreedheid kende geen grenzen.

De aanvoerder stond daar volkomen onbewegelijk en alleen was achter de spleten van de wijde kap het schitteren van zijn oogen zichtbaar.

Nu schreed hij langzaam naar den reeds voor hem gereed gezetten stoel, dicht bij den geheimen ingang, nam er afgemeten in plaats en toen begon hij met het stellen van eenige vragen, waaruit de identiteit van de vier kapiteins en zijn eigen moest blijken.

De stem klonk dof en vreemd onder de zwarte zijde van de kap.

Nadat aan de ingewikkelde formaliteiten volkomen voldaan was, zoodat ieder bedrog geheel was uitgesloten, liet de Moloch langzaam zijn blikken gaan over de vier aanwezige kapiteins en begon toen:

— Gij zijt met vier man — een uwer ontbreekt! Ik heb u hier ontboden om te spreken over die omstandigheden, welke met die verdwijning gepaard gingen!

Hij hield even op en zelfs onder de plooiën van zijn pij was het te zien, hoe hij de vuisten krampachtig balde.

Zijn stem had van woede getrild en hij scheen zich slechts met moeite te kunnen beheerschen.

En nu vervolgde hij:

— Het is voor ulieden natuurlijk geen geheim

waaraan die ontstentenis van uw medebestuurslid is toe te schrijven! Nog pas eenige maanden geleden werd het Genootschap, de bende van het Kwade Oog, voor de derde maal tot leven gewekt en het liet zich aanzien, dat wij ditmaal ongestoord onze plannen zouden kunnen ten uitvoer brengen, nadat reeds tweemaal door John Raffles een einde was gemaakt aan het bestaan van onze vereeniging.

Weer hield de Moloch een oogenblik op, en deed, in heftige gemoedsbeweging, een paar stappen in het vertrek.

Jim Dunlop hield zijn oogen niet van hem af en bromde voor zich heen:

— Het mangelt onzen aanvoerder wel een weinig aan zelfbeheersching! In dit opzicht kon hij een lesje hebben genomen bij onzen eersten Chef, die liever de wereld om zich heen zou hebben laten vergaan dan door een enkel driftig gebaar te verraden wat er in hem omging! Nu — laten wij afwachten — misschien ben je niet lang meer onze chef, mijnheer de onbekende aanvoerder. Als ik maar eenmaal je identiteit heb weten te doorgronden.

Dunlop voltooide den zin niet, maar hij volgde den Moloch met een blik, die dezen zeker veel te denken zou hebben gegeven, wanneer zijn geest niet door andere gedachten in beslag was genomen.

De Moloch had zich weder in zijn stoel laten neervallen en begon opnieuw, terwijl hij zich uit alle macht tot kalmte dwong:

— Een paar weken geleden zouden wij, zooals gij u allen herinnert, onzen eersten grooten slag slaan. Ikzelf had het plan opgemaakt. De Beurskoning, Jerry Hooker, zou worden opgelicht en voor zijn vrijlating zouden wij van zijn dochter een som van een half millioen dollar hebben geëischt. Een uwer vond dat bedrag te hoog....

Zijn hoofd had zich langzaam in de richting van Jim Dunlop gewend en achter de smalle spleten fonkelden de oogen boosaardig.

— Ja ja, wij weten wel wat wij aan elkander hebben! mompelde Dunlop voor zich heen, terwijl hij de schouders ophaalde.

— Kapitein Dunlop meende dat wij konden volstaan met een vijfde van dat bedrag! hernam de Moloch.

— Daarbij blijf ik nog altijd en de uitkomst heeft ook aangetoond, dat ik gelijk had, Moloch! zeide Jim Dunlop rustig. Indien het meisje niet ware afgeschrikt door de onzinnige hoogte van den losprijs, dan zou alles goed zijn gegaan! Zij zou die 100.000 dollar hebben gebracht naar de opgegeven plaats, zij zou er John Raffles niet hebben ingehaald, wij zouden een zeer groot bedrag rijker zijn en naar alle waarschijnlijkheid, hoewel ik dat laatste niet zeker durf zeggen, zouden wij geen zestig mannen in slechts weinig weken tijd hebben verloren!

— Je durft heel wat zeggen, kapitein Dunlop! klonk het gesmoord achter de zijden kap.

— Waarom zou ik het niet durven zeggen — als het de waarheid is? zeide Dunlop, terwijl hij den Moloch onbeschaamd opnam.

— Het is goed! viel de aanvoerder hem kortaf in de rede. Wij zullen niet langer over dit onderdeel uitweiden. Maar dit is zeker — het was John Raffles die ons toen in de wielen reed, die belette dat wij den losprijs inden, die Jerry Hooker bevrijdde, die naderhand zijn plaats innam, terwijl die vervloekte rijkaard veilig met zijn dochter in een voorloopig onbekende richting ontkwam en die ten slotte de oorzaak was dat hier eergisteren te New-York, veertig van onze mannen, waaronder drie luitenants en een kapitein, gevangen werden genomen en nog eenige andere zwaar gewond in het gevecht met de politie.

— Om onze twee schoone damesleden niet te vergeten! riep Dunlop spottend uit. En ik geloof dat zij ons nog heel wat nut hadden kunnen verschaffen! Zij hebben zich geweerd als ware katten die zij zijn — maar ook zij zitten thans veilig achter slot en grendel!

— Ik geloof dat dit voor kapitein Dunlop een aanleiding is om er spottend over te spreken! klonk het dreigend achter de zijden kap.

— Geenszins, dat kan ik u verzekeren! hernam Dunlop op luchtigen toon. Wel echter houd ik vol, dat al dit onheil vermeden had kunnen worden! Maar omdat ik niet tot de lieden behoort, die weklagen over zaken welke toch niet ongedaan zijn te maken, zoo zou ik u willen verzoeken om voort te gaan!

De overige kapiteins hadden niet zonder schrik en teekenen van ongeduld en afkeuring ge-

luisterd naar de tartende woorden van Dunlop.

Geen van hen wist wie de Moloch eigenlijk was, zelfs Darrell niet, de eigenaar van het reusachtige pakhuis, maar zooveel hadden zij wel reeds van hem ervaren, dat zij wisten, hoe de Moloch zich wist te wreken op wederspannigen en vijanden.

Het was ook voor hen geen geheim gebleven, dat Dunlop een zeer eerezuchtig man was, die den Moloch sedert eenige weken waar hij maar kon den voet dwars zette en dat hij zelfs zijn leven had gewaagd, door te trachten, de persoonlijkheid van dien geheimzinnigen aanvoerder te doorgronden, onder het voorgeven dat een organisatie als die van het Kwade Oog niet mocht of kon worden aangevoerd door een chef, die zelfs bij zijn legeraanvoerders niet bekend was.

Maar juist in dezen tijd, zoo oordeelden de kapiteins, was eensgezindheid volstrekt noodzakelijk en wantrouwen en vijandschap onder de bestuurders kon de ernstigste gevolgen hebben.

En daarom luisterden zij met toenemend ongeduld naar de verklaringen van Dunlop, die rustig sprak, alsof het zoo hoorde, terwijl hij zeer goed moest weten dat zelfs de kapiteins niet het recht hadden hun stem te verheffen, zoolang de Moloch aan het woord was.

Deze had Dunlop een oogenblik zwijgend door de nauwe oogspelen aangezien en zeide op scherpem toon:

— Ik zou wenschen dat kapitein Dunlop de voorschriften niet uit het bog verloor en zweeg totdat ik hem verlof gaf, zijn opmerkingen te doen hooren! Ik ga nu voort. Het is dus John Raffles geweest, die dit eerste groote plan in duigen deed vallen. Op een wijze die mij nog volkomen onverklaarbaar is, doorzag hij bijtijds onze voornemens en in plaats van Hooker, den schatrijken Beurskoning, trok hij naar Florida, om daar een toevlucht te zoeken op zijn villa. Twee van onze mannen hebben getracht, den gewaanden Hooker in den trein daarheen uit den weg te ruimen — en de uitslag was, dat zij op een der tusschenstations werden gevangen genomen, terwijl onze doodsvijand rustig verder trok. In de stad waar zijn villa gelegen was en waar nogmaals een nachtelijke overval werd beproefd, moesten opnieuw zes mannen — hebt

ge mij goed verstaan? zes mannen — het loodje leggen en zij vielen in handen van de politie, of werden gedood! Het was toen reeds duidelijk dat het niet de echte Hooker kon zijn, die ons al deze opeenvolgende nederlagen had toegebracht! Maar iets ergers zou nog gebeuren. Die man, die door den duivel op ons af moet zijn gezonden, wist de papieren machtig te worden van een van onze leden, die aan den overval hadden deelgenomen en voor wij nog konden weten wat er daarginds geschied was, nam hij de plaats van zijn slachtoffer in, reisde naar New-York terug en wist op een onbegrijpelijk stoutmoedige wijze binnen te dringen in een van onze geheime vergaderplaatsen, na de politie te hebben gewaarschuwd. Het gevolg is u allen maar al te goed bekend — het werd voor ons een zeer ernstige nederlaag, want meer dan veertig onzer leden werden omsingeld en gevangen genomen! Het is waar dat men een vijftal hunner dadelijk weder op vrije voeten heeft moeten stellen, omdat men hun feitelijk niets ten laste kon leggen — maar de anderen zijn in verzekerde bewaring gehouden! Welnu, aan dezen toestand moet een einde komen — tot iederen prijs! Wij moeten ons van John Raffles ontdoen, ten koste van alles! Hij staat ons in den weg, zooals hij gedaan heeft van het oogenblik af dat het Kwade Oog voor de eerste maal werd gesticht! En ik heb u hier ontboden, om maatregelen te beramen, teneinde dien man voorgoed uit den weg te ruimen! Zoolang hij nog in staat is, ons pad te kruisen, zullen wij niets van beteekenis kunnen verrichten. En dat niet alleen, maar wij zullen nooit meer gerust kunnen zijn en iedere minuut van den dag gevaar loopen een einde aan onzen arbeid te zien gemaakt.

— Om van een zitting in den electrischen stoel maar te zwijgen! liet de stem van Dunlop zich hooren, die onverschillig achterover in zijn stoel leunde, zijn lange beenen over elkaar geslagen en naar de zoldering starend, alsof er niemand anders in het vertrek aanwezig was.

Even wendde de Moloch den spreker met een snellen ruk het hoofd toe en zijn oogen schitterden van woede, maar hij bedwong zich weder en zeide slechts:

— Ik denk dat geen onzer daaraan zou ont-

snappen, als wij tenminste geen maatregelen nemen om het te beletten! Wij moeten daarom John Raffles dooden.

— Ik ben het volkomen eens met den ge-

achten vorigen spreker, klonk alweder de spottende stem van Jim Dunlop. Maar om John Raffles te dooden, moet men eerst weten waar en wie hij is!

Hoofdstuk III.

Vrouwelijke hulp.

Het bleef eenigen tijd zeer stil in het vertrek. Iedereen die daar aanwezig was, gevoelde wel, dat het binnenkort tot een uitbarsting zou moeten komen tusschen twee mannen, die elkander zoo bitter vijandig gezind waren als de Moloch en kapitein Dunlop.

En toch begrepen allen evenzeer — uitgezonderd misschien de wederspannige kapitein — dat het oogenblik slecht gekozen zou zijn, om het thans tot openbare vijandschap te laten komen.

De Moloch verloor dan ook geen oogenblik zijn kalmte, ofschoon hem dit blijkbaar groote moeite kostte en hernam:

— Kapitein Dunlop heeft gelijk — wij moeten weten waar en vooral wie Raffles is! Ik ben niet zoo dwaas om te ontkennen, dat hierin de groote moeilijkheid schuilt. Hij is eergisteren, na den inval der politie, plotseling weder verdwenen, zonder eenig spoor na te laten en het zal zeer moeilijk zijn, hem in een stad als deze terug te vinden! Toch moet het geschieden, al zou het daartoe noodig zijn, deze geheele wereldstad tot den laatsten steen af te breken! Iedereen moet zijn waakzaamheid verdubbelen, iedereen moet zich wapenen met tien oogen en tien ooren — om beter te zien en beter te hooren! Iedereen moet wantrouwend zijn als het konijn en vlug als de slang! Geen enkele bijeenkomst mag meer plaats hebben, wanneer niet alle aanwezigen zich hebben kunnen identificeeren op een wijze, die elk bedrog volkomen uitsluit! Want evenmin als wij den strijd opgeven, zal Raffles dit doen! Hij zal zich nog wel eens vertoonen en dan moeten wij dadelijk toespringen!

— En wanneer hij zich voorloopig achter de schermen houdt? vroeg Dunlop.

— Dan moeten wij hem door list uit zijn

tent lokken! hernam de Moloch op heftigen toon. Dat is bij een vroegere gelegenheid reeds eenmaal gelukt en het kan herhaald worden!

— Dat betwijfel ik! zeide Dunlop hoofdschuddend. Raffles is geen ezel, die zich tweemaal aan denzelfden steen stoot. Hij zal ditmaal wel beter oppassen, als hij een advertentie in de bladen vindt, waarin „een arm, onschuldig meisje de hulp van John Raffles inroept”. Ditmaal zal hij zeker wel eerst eens gaan onderzoeken, of het arme onschuldige meisje soms deel uitmaakt van onze bende!

— Dan moet een van onze schoonste vrouwen op hem worden afgezonden!

— Waartoe het opnieuw noodig zou zijn, hem eerst te vinden!

— Men moet hem vinden! Tot iederen prijs moet men hem vinden! Voor ons mag niets onmogelijk zijn! Ik wil — verstaat ge mij, ik wil dat hij gevonden wordt!

— Goed — wij nemen een oogenblik aan dat wij zijn spoor hervonden hebben! hernam Dunlop. Wat wilt gij met die mooie vrouw aanvangen?

— Die moet zijn zinnen betooveren — hem in haar netten lokken!

— Is dat de kleine truc? Dan kunt gij evengoed trachten, de zinnen van een stokvisch te betooveren! Gij kunt u gerust die moeite besparen, Moloch — ik zeg u dat het tot niets zal dienen! Raffles te willen vangen met de schoonheid van een vrouw — men kan wel zien, dat gij nog steeds niet goed weet met wien gij eigenlijk te doen hebt!

De slag kwam aan, dat was maar al te goed te merken, want de Moloch maakte een heftige beweging en stond half van zijn stoel op, alsof hij op Dunlop wou toetreden.

Maar er was iets in de schijubaar zoo dofse,

bleekblauwe oogen van Dunlop, dat hem weerhield.

Hij mompelde iets onverstaanbaars en barstte toen uit:

— Het zal geschieden zooals ik het beveel! Ik laat mij niet wijsmaken dat een man als hij, zoo belust op avonturen, jong nog, gezond, op den duur weerstand zou kunnen bieden aan de verleidingskunsten van een waarlijk schoone vrouw! Ik weet er een, aan wie zelfs de Heilige Antonius geen weerstand zou kunnen bieden en morgen zal ik haar naar u toezenden, kapitein Darrell! Gij zult dan met haar het noodige bespreken!

— Die dame weet dus wie gij zijt? vroeg Dunlop als terloops.

— Zij weet het niet — en zij zal het ook nooit weten, evenmin als een uwer! antwoordde de Moloch afgemeten. Daarin schuilt juist mijn kracht, dat verzeker ik u!

Hij was nu opgestaan, trad tot dicht voor Dunlop en vervolgde met gedempte stem:

— En laat niemand het wagen, mij ongehoorzaam te zijn!

— Zegt gij dit speciaal op mij? vroeg Dunlop, die bezig was, een cigaret in een klein daartoe bestemd toestelletje te rollen.

— Wien de schoen past, trekke hem aan! zeide de Moloch kortaf. Gij zeidet zoeven dat ik Raffles nog niet voldoende schijn te kennen — laat ik u dan zeggen dat er onder de leden — en zelfs onder de kapiteins personen schijnen te zijn, van wie hetzelfde ten mijnen opzichte geldt! Gij kent mij niet, Dunlop, als gij denkt dat ik den spot met mij laat drijven en mij de kaas van het brood laat eten! Het is een populaire uitdrukking, waarvan gij de beteekenis wel zult weten! Ik weet mij te verdedigen, laat dit u voldoende zijn.

Dunlop had zijn cigaret klaar, klapte het instrumentje dicht, stak de cigaret tusschen zijn lippen, keek den Moloch met halfgesloten oogen aan en haalde de schouders op zonder een woord te zeggen, terwijl hij naar zijn hoed greep.

De Moloch was weer achteruit getreden en zeide nu:

— De vrouw zal morgenochtend om tien uur bij u komen, Darrell. Zij zal een geleidebriefje bij zich hebben, met de woorden: „Waakzaam-

heid en List"! Zij zal u zelf haar naam wel zeggen. Zij was reeds een lid van de tweede bende en zal u zeker van veel dienst zijn. Ontvang haar onder een of ander voorwendsel en spreek alles met haar af. Ik moet zorgvuldig van al haar vorderingen op de hoogte worden gehouden. Gij kunt de telegrammen en brieven doen bezorgen aan het huis in de Bowery, waar ik ze op de gewone wijze zal laten halen. En thans leg ik u voor de laatste maal de grootste waakzaamheid op en ik verlang dat iedereen, van de gewone leden tot de kapiteins, zich tot het uiterste zullen inspannen om het gevaar te helpen bestrijden, dat John Raffles heet!

Hij knikte even en was het volgende oogenblik achter het wandtapijt verdwenen.

De anderen hoorden heel zachtjes een deur of luik verschuiven en toen werd het stil.

En dadelijk trad Darrell op Dunlop toe en zeide op ernstigen toon:

— Dat loopt verkeerd, Dunlop!

— Wat bedoel je, mijn waarde?

— Houd je niet van den domme! hernam de ander ongeduldig. Je weet heel goed wat ik bedoel! Je bent tegenover den Moloch opgetreden op een wijze die niet door den beugel kan! Het was duidelijk te zien dat de aanvoerder zich weerhield, omdat wij thans eensgezind aan een taak van het grootste gewicht moeten arbeiden — anders zou het je zeker niet goed zijn vergaan! Het komt mij voor, dat je de strafbepalingen in de statuten van je eigen vereeniging nog niet goed kent, Dunlop!

— Je vergist je, Darrell — ik zou ze achterstevoren uit het hoofd kunnen opzeggen als je me des nachts plotseling wakker maakt!

— Dan is het mij een raadsel, met welk doel je op deze wijze den Moloch tart!

— Maar ik tart hem volstrekt niet! riep Dunlop ongeduldig uit. Ik wijs hem alleen maar op zijn onhandigheden, zijn tekortkomingen, zijn zwakheden, zijn fouten! Mag dat niet?

— Je weet heel goed zelf dat het niet mag, Dunlop! kwam nu Arthur Burner zich in het gesprek mengen. De Moloch is onaantastbaar en dat is ook heel goed zoo! Waar zou het heen moeten als iedereen maar het recht van kritiek had!

— Een oogenblikje — ik ben niet iedereen!

riep Dunlop uit, terwijl hij zich trotsch oprichtte. Ik heb er voor te waken, dat de bende van het Kwade Oog zoo goed mogelijk haar taak verricht en als ik zie dat de aanvoerder voor zijn eigen taak niet berekend is, dan acht ik het mijn plicht, daarvan openlijk te getuigen!

— Nu, daarvan kon je wel eens spijt hebben! zeide Bernard Monk meesmuilend. Ik kan je verzekeren dat het niet zoo aangenaam is, wanneer je je de vijandschap van den Meester op den hals haalt! Je wilt toch zeker niet zeggen dat je onbekend bent met het feit, dat reeds eenige malen personen, die zich den wrok van den Moloch berokkend hadden, op een goeden dag eensklaps verdwenen zijn en nooit meer zijn teruggekomen?

— Ik weet het! Ik weet dat de Moloch zijn vijanden eenvoudig door geheimzinnige handlangers uit den weg laat ruimen. Het is een zonderlinge wijze van argumenteeren — maar zij heeft het voordeel dat zij voor een van de beide partijen afdoende is! Want nietwaar — de afwezigen hebben altijd ongelijk! Maar dat alles zal mij niet beletten om hem te zeggen hoe ik over hem denk, wanneer ik vast overtuigd ben, dat hij ons door een of andere domheid benadeeld heeft!

— Dat kan je tot verderf worden, Dunlop! Meer zeg ik je niet!

— Misschien!

— Niet misschien, heel zeker! De aanvoerder weet niet wat medelijden is! Zoodra hij ook maar in de verte kan vermoeden, dat iemand hem naar de kroon steekt, zijn plaats zou willen innemen....

— Dus — men denkt, dat ik dat voornemen koester? vroeg Dunlop langzaam, terwijl hij den ander een loerenden blik toewierp.

— Dat kan iedereen zien, die oogen in het hoofd heeft! liet nu weder de stem van Monk zich hooren.

— En... als het zoo was?

— Dan heb je den langsten tijd geleefd! antwoordde Monk bedaard. Niemand onzer weet of kan zelfs maar gissen wie de Moloch is... dat was trouwens altijd zoo. Maar iedereen kan je zeggen, dat hij geen mededinger naast zich zal dulden.

Wat dat beteekent — dat behoef ik je toch

zeker niet meer uit te leggen, want je hebt zeker wel eens van je eigen aanvoerder hooren spreken.

— Ik weet zeer goed wat hij waard is? hernam Dunlop rustig. Hij is moedig, hij is buitengewoon wreed, wraakzuchtig — en niet van schranderheid ontbloot! Dat is ongetwijfeld heel wat, maar het is niet voldoende! En hij mist een eigenschap, die juist voor aanvoerders van een organisatie als de onze, volstrekt onmisbaar is — koelbloedigheid! Een man die zichzelf niet eens weet te beheerschen, is volgens mij niet geschikt om te heerschen over anderen!

Arthur Burner liet het schrale lachje hooren, dat hem eigen was en dat klonk als het mekkeren van een schaap, en zeide, terwijl hij zijn lorgnet opwreef:

— Je durft heel wat zeggen, Dunlop! O, je behoeft niet bevreesd te zijn dat wij, hetgeen je daar zeide, zullen overbrengen aan den chef — hij weet immers toch wel hoe je over hem denkt! Maar je brengt ons, kapiteins, in een scheeve positie, weet je dat wel? Wij hebben den Moloch gehoorzaamheid gezworen en daarop een duren, bloedigen eed gedaan! Dien mogen wij tot geen enkelen prijs schenden — en je zult ons dus, vermoed ik, tegenover je vinden, als je tegen den onbekenden aanvoerder durft optreden!

— Daarop heb ik gerekend! zeide Dunlop, koeltjes. Maar veronderstel eens — dat die befaamde aanvoerder er in het geheel niet meer is — wat dan? Stel je voor, dat jullie, kapiteins, plotseling voor het voldongen feit wordt geplaatst, dat de Moloch jullie niet meer kan aanvoeren, laten wij zeggen: omdat hij het land der levenden eensklaps heeft verlaten — wat dan?

Er kwam niet aanstonds antwoord op deze vraag.

Darrell, Monk en Burner hadden elkander zwijgend aangezien.

Zij begrepen volkomen de beteekenis van Dunlop's woorden — die waren niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar.

Monk was, zooals meestal in dergelijke gevallen, de eerste die sprak.

Hij keek bedachtzaam naar de asch van zijn sigaar, knipte ze af in den koperen aschbak op de schrijftafel en zeide toen:

— Dan zou natuurlijk de zaak een ander aan-

zien krijgen! De Moloch is de hoogste instantie. Sterft hij — dan is er feitelijk een einde gemaakt aan het bestaan van onze organisatie. Men zou dan kunnen overgaan tot het stichten van een nieuwen bond, maar — daarvan zou dan de aanvoerder zich niet meer kunnen hullen in een sluier van geheimzinnigheid — hij zou bekend zijn!

— Zeer juist — want ik zou die aanvoerder zijn! — zeide Dunlop, en zelfs zijn wimpers bewogen niet.

Toen er in het geheel geen antwoord kwam, vervolgde Dunlop sarcastisch:

— Men kan de toejuichingen met den besten wil van de wereld niet oorverdoovend noemen! Moet ik hieruit afleiden dat ge mij als aanvoerder niet zoudt willen?

— Daarvan is immers voorloopig geen sprake! zeide Darrell schouderophalend. De Moloch leeft, hij werkt tot ons aller genoegen, en dat Raffles ons den voet dwars zet — dat kan men hem toch niet als een fout aanrekenen, hem, onzen chef! De beide anderen hebben ook het onderspit moeten delven — en ik verzeker je, Dunlop, dat zij alle hoedanigheden hadden, welke de aanvoerder van een bende als de onze zich maar kan wenschen! Ik zie dus volstrekt niet in, waarom het daartoe zou moeten komen!

— Ik evenmin! zeide Monk norsch.

— En ik sluit me bij de meerderheid aan! liet Burner zich hooren, en hij besloot zijn woorden met hetzelfde mekkerende lachje, dat zoo schaapachtig en toch zoo scherp kon klinken.

Dunlop wierp een blik uit zijn flitsblauwe oogen in het rond en een oogenblik was het alsof zij glansden als koud staal, maar slechts een zeer kort oogenblik.

Toen zeide hij onverschillig — ik zal het mij in het oor knooopen!

Hij nam zijn hoed en knoopte zijn overjas dicht.

Op het oogenblik dat hij wilde heengaan, nam Burner hem bij een knoop van zijn jas en zeide lachend, zoodat zijn slecht gebit geheel zichtbaar werd:

— Mag ik je een goeden raad geven, Dunlop?

— Zeg maar op! zei deze kortaf.

— Ik zou in den eersten tijd, vooral in de duisternis en als ik alleen was, maar heel goed

oppassen en goed mijn oogen den kost geven! De Moloch heeft lange armen — zij reiken ver!

Dunlop keek Burner strak aan en zeide toen hoonend:

— Je bent dus van plan, op staanden voet den Moloch te doen weten, wat ik zooeven gezegd heb?

Burner trachtte zijn schrale stem honingzoet te doen klinken, toen hij antwoordde:

— O, dat is niet meer noodig! De Moloch heeft door de telefoon woord voor woord alles verstaan wat er in dit vertrek gesproken is, van het oogenblik af dat hij door het luik ging! Zie je — jij wist dat nog zoo niet, omdat je nog maar een nieuweling bent — maar dat is zoo zijn gewoonte!

Het schrille lachje klonk voor den laatsten keer door de kamer en toen ging Dunlop heen, misschien niet meer zoo volkomen zeker van zijn zaak als hij zooeven nog geweest was...

Darrell wachtte totdat de beide andere kapiteins ook waren vertrokken, langs denzelfden weg, dien zij waren gekomen.

Toen draaide hij het licht uit, trad op zijn beurt achter het wandtapijt, zocht even naar een knop, verborgen in de met krullen versierde lambriseering, drukte er op en verdween door de smalle opening, waarvoor een laag schot bijna geruischloos was weggeschoven.

Hij trok het schot weder achter zich dicht, ontstak zijn zaklantaarn en liep vele meters ver door een zeer smalle gang, waar twee menschen elkander slechts met de grootste moeite zouden hebben kunnen passeeren — feitelijk was het niets anders dan de uitgespaarde ruimte tusschen twee zoogenaamde spouwmuuren.

Het zou hier zeker volmaakt donker zijn geweest, zonder het licht van de lantaarn, want nergens was deze muur door een venster doorbroken.

Aan het einde bevonden zich twee deuren vlak tegenover elkaar, of beter gezegd luiken, zonder kruk en die eveneens slechts in beweging konden worden gebracht door op een goed verborgen uitsteeksel te drukken.

De eene deur voerde naar een kleine binnenplaats, waar nooit iemand een voet zette en waar slechts afval lag en het was door deze deur dat de Moloch placht binnen te treden,

als hier de Raad van Vijf bijeenkwam, — de tweede deur echter voerde rechtstreeks naar de particuliere woning van Darrell.

Toen hij het schot terzijde had laten glijden en het weer had dichtgetrokken, zoodat het op-nieuw onwrikbaar vast zat, stond hij aan den voet van een smalle, houten trap.

Hij begon haar te beklimmen, tot hij boven-aan was gekomen — vier en vijftig treden.

Nu bevond hij zich op de bovenste verdieping van het reusachtige pakhuis en hij liep snel, nadat hij zijn lantaarn gedoofd had, over de groote zolders, waar hij even goed den weg kende als in zijn eigen huis.

Eindelijk opende hij een tweede deur, zelfs voor een scherp oog niet te onderscheiden van den houten wand, waarin zij zich bevond en nu stond hij in zijn eigen huis, hetwelk onmiddellijk aan de pakhuisruimte grensde.

Alles was hier reeds volkomen duister en Darrell wist dat de bedienden zich reeds ter ruste zouden hebben begeven.

Hij daalde behoedzaam de trappen af, richtte zijn schreden naar zijn slaapkamer en begon zich aanstonds te ontkleeden.

Tien minuten later sloep hij.

Den volgenden dag, nauwkeurig om tien uur kwam een van zijn bedienden hem uit zijn kantoor halen met de mededeeling dat er een dame was, die mijnheer onmiddellijk voor een dringende zaak wenschte te spreken.

Zonder iets te zeggen stond Darrell van zijn werk op en ging naar een fraai gemeubeld zij-vertrek, waar de bezoeker wachtte.

Toen Darrell binnentrad sloeg de vrouw den sluier terug, waarmede zij zich het gelaat had bedekt en Darrell moest bekennen, dat hij nog nimmer ter wereld een zoo schoon vrouwenge-laat had gezien.

De perzikzachte wangen, de buitengewoon groote, nachtzwarte oogen, de fijn geteekende wenkbrauwen en de overvloed van ravenzwart haar, zouden een schilder tot verrukking hebben gebracht.

De vrouw was groot en van een koninklijke gratie, die ieder van haar gebaren tot een lust voor de oogen maakte.

Het gelaat, afgezien van de kleur der oogen,

deed Darrell nog het meest denken aan dat van Lola Montez, de minnares van den Koning van Beieren, beroemd door het gansche land wegens haar buitengewone, betooverende schoonheid, ofschoon zij slechts de dochter was van een eenvoudig timmerman en wier schilderij te zien is in de Pinakothek te München.

Zij keek hem een oogenblik glimlachend aan, als iemand die zich wel bewust is van den indruk dien zij pleegt te maken en zeide toen met een diepe, warme stem:

— Gij zijt immers mijnheer Darrell?

— Die ben ik, madame! Mag ik de reden van uw bezoek weten?

Darrell kende die reden zeer goed, maar hij was een voorzichtig man en hij wilde zekerheid hebben.

Terwijl de vrouw de tasch van fijn leder opende, die aan haar pols hing, zeide zij, terwijl zij haar stem tot een fluistering liet dalen:

— Ik heet Pina Baretto — althans voor u, mijnheer Darrell, en voor de lieden, die... in deze zaak betrokken zullen worden! En hier is mijn legitimatie.

Zij had een klein, verzegeld briefje uit haar zak genomen en stak het Darrell toe.

Deze keek even naar het zegel, hetwelk een eigenaardige, grillige teekening vertoonde, overtuigde zich dat het ongebroken was en sneed toen de enveloppe open.

Hij nam er een kaartje uit, waarop slechts de woorden stonden:

„Waakzaamheid en List”.

Hij scheurde het kaartje in kleine snippers, schoof de schoone bezoeker haastig een stoel toe, trok den zijne zoo dicht mogelijk bij haar en begon toen op zachten toon:

— Gij kunt hier vrijuit spreken, madame, wanneer gij uw stem wat laat dalen. Dit vertrek is bij uitstek geschikt voor... kleine vertrouwelijke mededeelingen! De muren zijn zeer dik, de deuren zijn gepolsterd en er hangen zware gordijnen voor! Het eenige aangrenzende vertrek is mijn eigen particuliere werkkamer en daarvan heb ik de deur zoo lang gesloten. En wil mij nu eens zeggen, of gij reeds op de hoogte zijt gesteld van de taak, die u op de schouders zal worden gelegd.

De jonge vrouw knikte langzaam een paar malen met het hoofd en het was alsof haar

gelaat plotseling een verandering onderging.

De bovenlip werd een weinig opgetrokken, zoodat de parelwitte, spitse tandjes zichtbaar werden, de neusvleugels trilden en in de groote oogen vernauwden zich de pupillen zooals bij roofdieren, wanneer zij plotseling van uit de duisternis in het licht treden.

En haar zachte, diepe stem had eensklaps een scherpen bijklank gekregen, toen zij sprak:

— Ik weet waarvoor men mijn hulp heeft ingeroepen! Ik moet John Raffles aan u overleveren — en ik zal het doen, als Satan mij ten minste niet in den steek laat!

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

Onverwachte hulptroupen.

Thomas Darrell was ongetwijfeld een harte-looze, wreede schurk, en reeds had hij de behulpzame hand geboden bij eenige ondernemingen van de bende van het Kwade Oog, die hem waarschijnlijk voor eenige jaren naar het tuchthuis zouden doen verhuizen, indien ze bekend werden.

En toch voelde hij een vreemde huivering over zijn lichaam gaan, toen hij die stem hoorde en toen zijn oogen die van Pina Barette peilden, — het leken wel bodemlooze afgronden vol van de vreeselijkste duisternis te zijn, maar heel achterin gloeide het van een boosaardig vuur.

Hij stelde zich voor, dat aldus Cleopatra er kon hebben uitgezien, die meedoogenloos haar slaven liet dooden, die een nacht in hare armen hadden doorgebracht, opdat zij zich daar later niet op zouden kunnen beroemen, of Lucretia Borgia, de bloedschendige vrouw, die in het midden van de vijftiende eeuw geheel Italië beheerschte, of misschien ook de wulpsche Catharina de Tweede van Rusland, die geen medelijden kende en over lijken ging, wanneer zij daardoor slechts haar hartstochten kon bevredigen.

Neen toch niet — in dat laatste moest hij zich toch vergissen — zoo zag deze vrouw er zeker niet uit!

Eerder was er op haar gelaat thans niets anders te bespeuren dan koele, berekenende wreedheid.

Maar mooi bleef zij ondanks alles — buitengewoon mooi!

Er had even zwijgen geheerscht en toen begon Darrell weder:

— Kunt gij u reeds eenige voorstelling maken van de wijze, waarop gij uw taak denkt te volbrengen?

— Ik wil er geen doekjes om winden, mijnheer Darrell — mijn taak is buitengewoon zwaar! Op het oogenblik schijnt niemand met eenige zekerheid te kunnen zeggen waar zich onze man bevindt — en ik verg toch zeker niet te veel, als ik verzoek, hem mij aan te wijzen!

Even vloog er een glimlach over het gelaat van Darrell, toen hij hernam:

— Misschien toch wel, madame! Want wanneer men u Raffles kon aanwijzen, dan zou men hem ook kunnen dooden! En daarom — het kan u bekend zijn — is het ons te doen!

Pina Barette knikte weder eenige malen en zeide toen, met een zilveren lachje:

— Eigenlijk hebt gij gelijk, mijnheer Darrell! In dat geval behoefde ik mij geen moeite te geven! En — misschien toch wel! Want zelfs al ziet men Raffles voor zich — ja al kan men hem met de hand aanraken — daarom heeft men hem nog niet gedood!

— Dat mag zoo zijn, madame — maar als wij maar eenmaal wisten waar en wie hij was, dan zou het moeilijkste gedeelte van het werk

reeds verricht zijn! Wij hoopten ook hoofdzakelijk op uw hulp, om daartoe te geraken! Ik ben niet gewoon om complimentjes te maken, madame — daartoe bezit ik noch de gave, noch de aandrift — maar ik mag wel zeggen dat gij bijzonder schoon zijt, zoo schoon als ik nog nimmer een vrouw zag. Daardoor hebt gij, evenals een prinses van den bloede, toegang tot alle kringen! Want de schoonheid is een vrijkaart, die alle poorten opent! Dit moet het u dunkt mij gemakkelijker maken, Raffles op het spoor te komen. Hebt gij reeds voor uzelf uitgemaakt, welke rol gij denkt te spelen?

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, mijnheer Darrell! Eerlijk gezegd had ik gehoopt, dat gij mij althans vast eenig houvast zoudt kunnen geven. Een soort uitgangspunt.

Darrell bleef even in gedachten verzonken zitten, terwijl hij met zijn behaarde hand langs zijn kin streek en zeide toen peinzend:

— Misschien is er ondanks alles toch wel zooiets als een uitgangspunt! Luister eens, madame Barette! Zijt gij op de hoogte van de zaak Hooker?

— Volkomen!

— Gij weet dus, dat Raffles zich heeft opgeworpen als de beschermer van dien millionair en van zijn dochter?

— Ik weet het!

— Dan is het u ook bekend, dat Hooker gevlucht is, nog altijd met zijn dochter Marjorie, beiden zeer waarschijnlijk goed vermomd?

— Ook dat is mij medegedeeld! Ik weet voorts dat Raffles zijn uiterlijk heeft aangenomen en aldus als het ware onze mannen op zijn spoor heeft gelokt. Dat was heel schrander en ook niet weinig stoutmoedig van hem — eere wien eere toekomt! Ik weet ten slotte dat Raffles daarna naar New-York is teruggekeerd, de politie heeft gewaarschuwd, met het gevolg dat wij veertig of meer van onze beste mannen hebben verloren.

— Mooi zoo — dan kan ik met u spreken! Het komt mij voor, dat een man als Raffles de banden met zijn beschermelingen niet zoo spoedig zal losmaken, temeer niet omdat hij wel kan begrijpen dat Hooker voorloopig nog niet veilig is! Misschien telefoneeren of schrijven zij elkander — er zou dan nog een band bestaan en Hooker

te vinden zou wel eens gelijk kunnen staan met Raffles te ontdekken!

— Die redeneering lijkt mij niet slecht, mijnheer Darrell! zeide Pina Barette, terwijl zij Darrell een tikje met den knop van haar parasol op de knie gaf en opnieuw haar fijne, scherpe tanden liet zien. De zaak is nu maar — hoe vinden wij Hooker!

Darrell wilde juist iets zeggen, toen er op de gangdeur werd geklopt.

Met een snelle beweging trok de bezoeker den sluijer weder voor haar gelaat en Darrell stond op, tegelijkertijd zijn stoel een heel eind achteruit schuivend over het dikke kleed.

De deur ging open en een der bedienden verscheen in de deuropening en zeide:

— Daar is een heer die u verlangt te spreken, mijnheer!

— Ik heb nu geen tijd! antwoordde Darrell knorrig. Ik heb een conferentie met een... zakenvriendin!

— Die heer zegt, dat hij regelrecht uit Brindisi komt!

Darrell en Pina Barette wierpen elkander een snellen blik toe.

Dat was de afgesproken zegswijze, waardoor ieder lid van de bende aanstonds toegang kon krijgen bij zijn medeleden.

— Laat hem dan maar even hier komen! hernam Darrell, zonder echter uit zijn rol te vallen en dus met een toon van ongeduld nog in zijn stem.

De bediende verwijderde zich zwijgend en de deur ging dicht.

— Wie zou het kunnen zijn? vroeg de schoone vrouw op zachten toon. Het kan niet in verband staan met mijn bezoek, want niemand, behalve de Moloch, kan weten dat ik hier ben.

Darrell haalde de schouders op en antwoordde: — Ik kan het niet raden — maar ik zal toch eenige voorzorgsmaatregelen nemen!

Hij stond vlug op en nam uit de lade van een klein bijzettafeltje een geladen Browning, die hij in den zijzak van zijn jas liet glijden.

Vervolgens trad hij op een ander meubel toe en drukte op den rand daarvan.

— Wat doet gij? vroeg Pina Barette nieuwsgierig.

— Ik overtuig mij, dat het mechaniek van het

valluik nog altijd goed werkt! antwoordde Darrell. Een man in mijn omstandigheden moet wel op alles zijn voorbereid en er kon wel eens een tijd aanbreken, waarin het noodzakelijk zou zijn snel te vluchten! Door krachtig op dezen smalle rand te drukken en tegelijkertijd dezen krul van het meubel neer te houden verschuift er daarginds in den hoek een paneel, groot genoeg om mij door te laten en ik kom dan terecht op een valluik, dat aanstonds met mij neerdaalt naar den kelder! Het is hier een zeer oud huis — en het heeft vele geheimen, die ik mij ten nutte heb gemaakt! Men zegt dat het reeds gediend heeft tot schuilplaats aan de samenzweerders tegen het leven van Cromwell.

Hij wilde nog iets zeggen, maar er naderden voetstappen, de deur ging open en de bediende liet een eenvoudig gekleed man binnen, van omstreeks veertig jaar, klein en tenger en met onrustig flakkerende, zwarte oogen.

Achter hem ging de deur weder dicht en de man wachtte tot hij de voetstappen van den bediende niet meer hoorde, om daarna snel op Darrell toe te gaan.

— Luitenant J. K. Nummer 2 x 9! Ik spreek met kapitein Darrell nietwaar?

Darrell gaf niet aanstonds antwoord, ofschoon hij den man zeer goed kende, maar trommelde ongeduldig met de vingers op het blad van de kleine tafel in het midden van het vertrek en zeide toen op boezen toon:

— Is het gewoonte geworden, dat men de kapiteins opzoekt in hun eigen woning, zonder dat er dringende redenen voor zijn? Hoe weet gij dat ik uw kapitein ben?

— Ik heb het tot dusverre niet geweten, maar namens den Moloch heb ik bevel gekregen, mij vanmorgen onmiddellijk naar u toe te begeven — omdat ik belangrijk nieuws had!

— Hebt gij den Moloch persoonlijk gesproken? vroeg Darrell wantrouwend.

— Natuurlijk niet! antwoordde de bezoeker. Geen van de leden heeft dat ooit gedaan! De mededeeling is langs den gewonen weg gekomen. Men zeide mij, dat ik hier een dame zou vinden, die....

— Hier zit ze! zeide Pina Baretta eenvoudig.

De man wendde zich naar de schoone jonge vrouw om, die een weinig verborgen had ge-

zeten met den rug naar het raam gewend, zoodat hij haar gezicht moeilijk kon onderscheiden, maar hij zag haar prachtige glanzende oogen, want zij had zooveel haar sluijer weder opgeslagen, nadat de knecht weder vertrokken was.

Darrell bromde iets voor zich heen.

Deze wijze van optreden scheen hem niet volkomen te bevallen.

Hij wilde liefst nog zoo lang mogelijk voordeel trekken uit zijn positie als kapitein van de bende van het Kwade Oog en waar moest het heen, als de geringste leden door den Moloch in de gelegenheid werden gesteld, naam en verblijfplaats van de kapiteins te leeren kennen?

Waar toe diende dan de maskerade op de maandelijksche bijeenkomsten?

De bezoeker scheen te hebben gelezen wat er in het gemoed van Darrell omging, want hij zeide op levendigen toon:

— Het betreft hier werkelijk een zaak van gewicht, mijnheer Darrell! Gij zult dat aanstonds zelf moeten toegeven. Luister naar mij. Ik heet Pete Carton, en eergisteren was ik bij degenen die in de onderaardsche vergaderzaal werden gearresteerd. Ik werd echter weer op vrije voeten gesteld, omdat ik kon aantonen, dat ik daar geheel toevallig was verzeild geraakt, meegetroond door een kennis! En dat werd des te eerder geloofd, omdat ik eigenlijk niet in New-York woon, maar in Philadelphia. Daar is mijn standplaats. Ik ben treinbeambte — —

Maar hij hield verschrikt op, bij het zien van het woedende gezicht van Darrell, die nu op hem toetrad en hem toebeet:

— En dan kom je regelrecht naar mijn huis rechtstreeks uit de gevangenis?

— Niet de gevangenis — het Huis van Bewaring!

— Met dat fijne onderscheid houd ik mij niet op! Je bent in ieder geval in handen van de politie geweest!

— Wat zou dat? Zij hebben mij toch de vrijheid moeten hergeven? Zij konden mij toch niets bewijzen?

— Maar ze kunnen je hebben nagegaan!

— Nagegaan? Waarom zou de politie mij nu nog nagaan?

— Ik spreek niet eens in de eerste plaats over de politie, ofschoon ik het volstrekt niet ondenk-

baar zou vinden, als die een paar spionnen achter eenige van de arrestanten had aangezonden, nadat zij die met opzet in vrijheid hadden gesteld — om te zien waar zij bleven! Ja, de politie is hier minder dom dan je schijnt te denken! En toch vrees ik niet voor haar in de eerste plaats! Anderen kunnen je zijn nagegaan, die heel wat gevaarlijker zijn!

Darrell trad naar het raam toe, bleef daar eenige oogenblikken staan, half verborgen achter het zware gordijn en tuurde op straat.

Maar hij zag slechts het gewone beeld van iederen dag, voorbijgangers, autobussen, taxis, vrachtkarren, baliekluiwers...

Hij kon hier een dag blijven staan, ja zelfs een volle week en dan zou hij nog niets bijzonders ontdekt hebben.

Hij keerde dus weder met een norsch gezicht naar het midden van het vertrek terug en in het binnenste van zijn hart begon hij ditmaal bijna over te hellen tot het inzicht van Jim Dunlop, wiens oordeel over de schrandereheid van den Moloch niet onverdeeld gunstig luidde...

Want in ieder geval was dit zeer onvoor-zichtig te noemen — de komst van een man, die pas eergisteren door de politie was gearresteerd, tegelijk met ruim drie dozijn gevaarlijke bandieten en die niet eens in New-York woonde — feitelijk nog een verzwarende omstandigheid voor hem, Darrell!

Maar het was geschied — gedane zaken namen geen keer en van veel praten was Darrell afkeerig.

Hij liet zich dus brommend in een stoel vallen en wendde zich weder tot Carton:

— Ga nu maar voort met je verhaal!

De treinbeambte, een weinig van zijn stuk gebracht door het optreden van Darrell, vervolgde op fluisterenden toon:

— Het is in een paar woorden te zeggen — ik weet waar Hooker is!

Als door een slang gestoken, wendde Pina Baretti zich op haar stoel om, stond op en kwam met de handen in de heupen gesteund op Carton toe, om beter te kunnen luisteren.

Ook Darrell zette groote oogen op en keek den ander vol spanning aan.

Maar toen kreeg zijn gelaat een dreigende

uitdrukking en hij vroeg op gedempten, boozen toon:

— Je wist het — en je hebt dat groote ongeluk bij Palatka laten gebeuren, toen twee van de onzen dien vervloekten Raffles voor Hooker aanzagen?

Maar Carton haalde de schouders op en zeide bedaard:

— Kapitein — ik ben geen gedachtenlezer! Dat ik met Hooker te doen had, ontdekte ik pas veel later — zoowat in het midden van Ohio, ter hoogte van Cleveland, dat wil zeggen op bijna twee dagreizen van New-York! En dat niet in Zuidelijke — maar in Westelijke richting, want ik doe dienst op de lijn tusschen New-York en San Francisco! Toen ik wist dat Hooker in mijn trein zat — toen wist ik van al het andere volstrekt niets af! En dat neem ik het hoofdbestuur ook zeer kwalijk — want ik ben luitenant en men had mij beter op de hoogte moeten houden!

Maar Darrell barstte woedend uit:

— Op de hoogte houden? Daartoe had men het hier dan toch eerst zelf moeten weten! Maar genoeg gepraat — het dient tot niets om elkander thans verwijten te maken! Zeg mij hoe gij het ontdekt hebt en waar hij nu is — dat is voldoende!

— Oh, het ging zeer eenvoudig in zijn werk! Ik kwam in Philadelphia op den trein als conducteur en loste een collega af, die het stuk tusschen New-York en mijn eigen woonplaats doet. Mijn stuk loopt van Philadelphia tot Cleveland, dat is bijna twee dagen en daar word ik op mijn beurt afgelost. Ik reken daar af met den stationschef, ik heb dan een paar uren vrij en ik keer weer naar Philadelphia terug met den teruggaanden trein. En het was louter door toeval, dat ik een man met rood haar en een gladgeschoren gezicht hoorde praten met een baardeloozen melkmuil in een afzonderlijke coupé. Gij begrijpt wel dat ik alle geheimen van mijn trein, waarmede ik al jaren reis, door en door ken — ieder bouwte, ieder schroefje, alle gebreken en goede hoedanigheden van de wagons. Nu was er sedert een paar weken een tamelijk groote scheur in den wand van die bewuste coupé, slechts bedekt door het tamelijk sterk versleten, fluweelen overtrek. Vlak daarnaast zat

ik, in mijn eigen hokje, na alle biljetten te hebben ingenomen. En die twee moesten hard spreken, want de wagon is oud en ik had al een paar malen bij de maatschappij er op aangedrongen hem buiten dienst te stellen, of althans te laten repareren. Maar de groote staking was op komst en de heeren van de directie vonden dat de wagon althans wel kon meelopen, tot een staking uitbrak! En daaraan heb ik het te danken, dat ik woord voor woord alles kon hooren wat die twee spraken! En wat denkt gij wel? Dat jonge heertje was een jonge dame! Zij gingen naar een landhuis vlak bij Frisco en toen wist ik eigenlijk nog niet juist, wat er werkelijk gaande was! Maar gij kunt wel begrijpen dat ik van dat oogenblik af speciaal goed oplette — en toen herkende ik den zogenoamden jongen man ook — het was het gezicht van een jong meisje, dat in vele geïllustreerde bladen stond afgebeeld — van Marjorie Hooker!

— En dat gebeurde dicht bij Cleveland? vroeg Darrell, die met groote aandacht had toegeluisterd.

— Nauwelijks vijf minuten van de stad af!

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik heb mij, dadelijk nadat ik had afge-rekend, in verbinding gesteld met een van de

luitenants hier, maar toen was ik blijkbaar al te laat — de zaak bij Palatka en zelfs de overval in Tampa hadden toen al plaats gehad!

— Hebt gij Raffles in het geheel niet gezien? Hij moet ook in den trein zijn geweest!

— Dat is best mogelijk — ik meen Hooker en zijn dochter ook bij het begin van de reis in gezelschap te hebben gezien van een derden man, maar ik had toen nog volstrekt geen argwaan.

Darrell bleef een oogenblik met het groote hoofd tusschen de beide handen geklemd voor zich uitstaren en eindelijk zeide hij:

— Je hebt in ieder geval het beste gedaan, wat er te doen viel, J. K.! Misschien is thans nog niet alles verloren! Madame — wij beschikken thans over kostbare hulptroepen, naar ik meen! Zooals ik zooeven reeds opmerkte, staat Raffles stellig nog in verbinding met Hooker en het kan dus niet zoo moeilijk meer zijn, zijn verblijfplaats op te sporen! De makkers in San Francisco moeten onmiddellijk worden gewaarschuwd en zij mogen niet rusten voor zij nauwkeurig op de hoogte zijn van wat er geschiedt in de villa van den Beurskoning! En als wij Raffles eenmaal uit den weg hebben geruimd — dan zal Jerry Hooker ondervinden wat het zeggen wil, de bende van het Kwade Oog te tarten!

Hoofdstuk V.

De treinbeambte.

Toen luitenant J. K., anders gezegd Pete Carton, ongeveer een kwartier later het huis van Darrell verliet, was hij er zich volstrekt niet van bewust, dat er op hetzelfde oogenblik omstreeks vijftig meter verder aan de overzijde van de straat een telegrambesteller op een motorrijwiel sprong, die wachtte, tot Carton een taxi had weten te vinden en deze toen met groote hardnekkigheid begon te volgen.

Die achtervolging duurde ongeveer drie kwartier en toen wist de telegrambesteller waar de man woonde, in een onaanzienlijk derderangs hotel van de havenwijk.

Vijf minuten later wist hij ook zijn naam, althans den naam, zooals hij dien had ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Toen sprong Brand — want hij was identiek met den vluggen telegrambesteller — weder op het motorrijwiel en tufte zoo hard hij kon naar het Astoria Hotel, in de vijfde Avenue, waar hij zich liet aandienen bij graaf Palmhurst.

Deze had waarschijnlijk reeds zijn bevelen gegeven, want een etagekellner bracht hem onmiddellijk naar een fraai gemeubeld logeervertrek op de tweede verdieping en daar vond Brand John Raffles, die bezig was voor den grooten

staanden spiegel een pasgekochte das te strikken, een bezigheid, welke hij met de grootste zorg scheen te verrichten.

Toen de deur dicht was en de beide vrienden zeker konden zijn, dat ze niet werden beluisterd, vroeg Raffles, zich even omwendend:

— Welnu, Charly?

— Wel — ik geloof dat je tevreden zult zijn! Ik heb den kerel in het oog gehouden van het oogenblik af dat hij uit het Huis van Bewaring kwam, ik weet waar hij is heengegaan en ik weet ook waar hij woont!

— Prachtig! En zijn naam?

— Ik weet niet of het zijn eigen naam is, maar hij heeft zich als Pete Carton in het vreemdelingenregister laten inschrijven — hij is treinbeambte!

Raffles liet de das even aan haar lot over en herhaalde langzaam, terwijl hij de wenkbrauwen een oogenblik fronste:

— Een treinbeambte? Dat staat mij niet erg aan! Wij hebben in den laatsten tijd veel met treinen te maken gehad — eigenlijk meer dan mij lief is! Ik gaf er wat voor, Brand, als wij hier een van onze eigen, zeer snelle auto's hadden en verder mijn trouwe vliegmaschine — en als het kon ook mijn duikboot, die nog altijd veilig aan de Behring Straat ligt, in het met water gevulde granieten rotshol. Toch ben ik niet ontevreden, want wij zijn er tenminste reeds in geslaagd, voor eenige vermommingen te zorgen! En deel mij nu maar eens mede, hoe het komt, dat je juist dien treinbeambte bent nagegaan!

— Dat was al heel eenvoudig, Edward — hij was de eerste die werd vrijgelaten! Dat was vanmorgen omstreeks half acht! Om zeven uur had ik Henderson afgelost, die er van vijf uren af stond — want vroeger zet men daar nooit iemand op straat!

— Hoe wist je dat die man juist behoord had tot de veertig lieden, die twee nachten te voren gearresteerd waren in de onderaardsche vergaderzaal, waarheen ik de politie had gedirigeerd?

— Eenvoudig omdat ik den man herkende! Gisteren was bijna de geheele achterpagina van „de New-York World” gevuld met foto's van alle gearresteerden! En die man had een bijzonder karakteristiek gezicht, dat men niet zoo spoe-

dig vergeet, als men het eenmaal heeft gezien!

— Bravo! zeide Raffles, terwijl hij zijn das weder uiteenhaalde, daar de knoop hem niet beviel. Je ging dus den man na, nietwaar?

— Zonder een oogenblik te verliezen!

— Wat deed hij?

— Hij ging allereerst een postkantoor binnen en telefoneerde daar. Ik kon natuurlijk onmogelijk hooren naar wien en wat hij telefoneerde. Hij bleef zoo wat tien minuten weg, verliet het postkantoor weer en — — toen vroeg hij aan een telegrambesteller, die daar bij de deur stond, of hij wist waar de Harbour Street was! Die telegrambesteller was ik! Nu wist ik toevallig waar ze was die straat en ik zeide het hem. Ze is maar heel kort en van begin tot einde gemakkelijk te overzien! Ik sprong op mijn motorrijwiel en ik reed als een duivel naar de Harbour Street, om mijn mannetje voor te zijn! En dat was niet zoo'n kwaad denkbeeld, Edward, want ik had daar nog nauwelijks pas post gevat, ongeveer in het midden van de straat, of er stond een prachtige auto stil voor een zeer oud huis, op den hoek van een andere, veel bredere straat. Uit die auto stapte een gesluierde, zeer elegant gekleede en klaarblijkelijk nog heel jonge vrouw. Het was toen nauwelijks tien uur en zeker nog wel wat vroeg voor damesbezoeken. De buurt is ook wel wat eigenaardig — een echte industriewijk, waar men heel weinig deftige auto's ziet. Een en ander maakte natuurlijk mijn opmerkzaamheid gaande — wat het wellicht niet zou hebben gedaan, als de man uit het Huis van Bewaring niet toevallig ook naar deze straat had gevraagd!

— En — hadt je gelijk, met je aandacht op dat huis te vestigen?

— Zonder den minsten twijfel — want een kwartier later kwam mijn man met een huurauto aanzetten — en hij ging hetzelfde huis binnen!

— Aan wien behoorde het, of liever gezegd wie woonde er?

— Een zekere Thomas Darrell, pakhuiseigenaar en stuwadoor!

— Het wordt hoe langer hoe mooier! De treinbeambte kwam dus om kwart over tien een bezoek brengen bij een rijken pakhuiseigenaar en werd daar toegelaten, terwijl die schoone bezoeker er was?

— Zoo is het!
 — Hoe lang bleef hij daar?
 — Ongeveer een half uur!
 — En toen reed hij dadelijk naar zijn logement?

— Juist!
 — Was toen die mooie bezoeker er nog?
 — Ja! Overigens — jij praat van een mooie bezoeker, maar het is wel mogelijk dat ze foeilelijk was, want dat was vanwege haar sluier niet te zien!

— Ik weet wel dat je niet anders kon handelen dan je deedt, Charly, maar toch is het jammer, dat we thans niet weten waar die vrouw gebleven is!

— Maar hebben zij allen wel iets met de zaak te maken, Edward? vroeg Brand na eenige oogenblikken, terwijl hij Raffles, zijn trouwen makker, vragend aanzag. Die man is immers reeds bijna dadelijk weder uit de hechtenis ontslagen — de politie houdt hem dus blijkbaar voor niet schuldig!

Maar Raffles wierp Brand een eigenaardigen blik toe en zeide eenigszins spottend.

— Ik wilde je wijzer hebben, Charly! De politie heeft aldus gehandeld... op mijn aandringen! O, stel je gerust, ik ben haar niet persoonlijk gaan bezoeken — zoo dwaas ben ik niet geweest! Ik heb haar een anoniem briefje geschreven, onderteekend met mijn initialen en in dat briefje gaf ik haar den raad, althans een paar van de arrestanten vrij te laten — liefst diegenen, die konden bewijzen, of het althans aannemelijk konden maken, dat zij bij toeval daar verzeild waren geraakt! Zij zouden dan kunnen dienen als lokvink, teneinde nog meer leden van de bende in handen te kunnen krijgen! En het blijkt nu wel, dat de politie zoo verstandig is geweest, dien raad op te volgen!

Brand liet een zachten kreet van verbazing hooren en riep toen uit:

— Maar als dat zoo is, Edward — dan zou de politie toch op haar beurt dien man hebben moeten nagaan!

— Dat zal zij dan ook wel gedaan hebben! hernam Raffles kalm. Het zou mij volstrekt niets verwonderen als je vanmorgen concurrentie had gehad en een detective juist hetzelfde had gedaan als jij! Maar dat acht ik volstrekt geen bezwaar

— integendeel! Van dit oogenblik af zal de politie mijnheer Thomas Darrell wantrouwen en zijn gangen nagaan! Ik zal hetzelfde doen — maar op een eenigszins andere en ik geloof ook meer practische wijze! Vannacht gaan wij zijn huis onderzoeken, waarde!

— Meen je dat?

— Met dergelijke ernstige zaken scherts ik nooit! Wie weet welke geheimen wij daar ontdekken!

— En — wat deed die vrouw er, Edward?

— Ik wilde dat ik daarop kon antwoorden, waarde Brand! Maar ik geloof dat ik het wel eenigszins kan vermoeden!

Raffles had thans eindelijk met zijn das afgedaan en terwijl hij zijn werk nog eens in den spiegel bekeek, vervolgde hij:

— Als die vrouw mooi is, wel — dan moet zij misschien wel dienen, om dien beklagenswaardigen Raffles te vangen, die immers zoo teer van hart is, zoo romantisch en aanstonds bereid om de vlag te strijken voor een paar schoone vrouwenoogen.

— Maar dat is volstrekt niet onmogelijk, Edward! riep Brand verschrikt uit.

— Ik hoor met verbazing een toon van schrik in je stem! hernam Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen. Waaraan heb ik die beleediging verdiend? Geloof je dat ik zoo slecht gewapend ben? Lieve Hemel, als zij mij met dergelijke middelen willen gaan bestrijden — dan moeten zij toch werkelijk wel ten einde raad zijn!

— Zeg dat niet te hard, Edward! hernam Brand op ernstigen toon. Vogeltjes die zoo vroeg zingen, krijgt de poes! Ten slotte heeft ook de stevigste vesting haar zwakke plekken — en je bent nou toch ook maar een man, een man met een hart, ook al lijkt het soms wel met een ijskorst ompanserd!

— Mijn hart, waarde Brand, is, zooals het in de gegeven omstandigheden moet zijn! hernam Raffles rustig en hij hield zich thans onledig met het reinigen van zijn nagels met behulp van een stomp ivoren werktuigje. Ik wil mij volstrekt niet deugdzaam aanstellen en een heilige ben ik zeker niet! Jij kunt beter dan wie ook weten, hoe bitter zwaar mij soms de strijd valt tegen de aanvechting, dit leven te laten varen en mij te bukken onder den zachten dwang

van een liefhebbende vrouwenziel. Maar zoover is het thans nog lang niet! En jij weet de reden zeer goed — evengoed als ik zelf! Mijn taak is nog niet voltooid en zoolang ze dat niet is, kunnen die dwazen mijnentwege een geheel leger van de schoonste vrouwen op mij afzenden — zij zullen mij bereid vinden om dien aanval van verleidsters te weerstaan! Het is eigenlijk te dwaas en te kinderachtig om te kunnen gelooven, dat het werkelijk zoo is!

— Wij zullen wel zien! zeide Charles kortaf. Het is nog niet zoo lang geleden, Edward, dat ik zelf bijna bezweken ben — en ik dacht dat ik even sterk zou kunnen zijn als jij! Zelfs de sterkste man kan eenmaal een vrouw ontmoeten, die zulk een indruk op hem maakt, dat daarvoor alles moet wijken en hij zelfs de hoogste en edelste beginselen prijs geeft! De wereldgeschiedenis is vol van die voorbeelden!

— Ik geloof dat je een goed figuur zoudt maken op een kansel, beste Brand, maar al die dingen klinken wat vreemd uit den mond van een telegrambesteller. Je moest die vermomming nu maar weer afleggen en dan zullen wij eens zien wat er voor vannacht te doen valt!

Brand slaakte een zucht en zeide:

— Misschien zul je later nog wel eens inzien dat ik gelijk had! Waar is Henderson op het oogenblik?

— Hij is bezig met het inrichten van onze kleine woning, waar wij voorloopig zullen wonen en waar wij ons gemakkelijker zullen kunnen vermommen dan in dit hotel met zijn negen honderd en zooveel gasten!

Een oogenblik zwegen de beide vrienden en ieder was blijkbaar in zijn eigen gedachten verzonken.

Maar plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

Hij hief snel het hoofd op en vroeg op zachten toon:

— Je zeide immers, dat je wist waar die treinbeambte logeerde?

— Ja!

— Daar zal hij toch zeker vannacht wel blijven?

— Dat is tenminste wel waarschijnlijk!

— Mooi zoo — dan verander ik mijn plannen in dezer voege, dat we eerst naar dien man gaan!

— Wat wil je bij hem doen?

— Hij zal wel in het bezit zijn van papieren, die ons van nut kunnen zijn — sleutels of cijferschriften en meer van die fraaiigheden!

— En wanneer dat niet het geval is?

— Dan hebben wij onzen tijd toch niet verloren! Wij kunnen dien man misschien wel dwingen, ons een en ander mede te deelen aangaande de reden van zijn bezoek aan Darrell! Wij behoeven er natuurlijk niet aan te twijfelen, of dat bezoek staat in verband met de komst van die mooie vrouw!

Maar Brand schudde het hoofd en zeide:

— Dat weet ik juist zoo zeker niet! Ik kreeg eerder den indruk, dat die man daar geheel toevallig kwam en niet wist dat hij die vrouw daar zou vinden. Ik kan mij echter zeer goed vergissen — misschien bestond er een afspraak!

— Het mag zijn hoe het is — die man weet misschien belangwekkende dingen en die moet hij ons mededeelen!

— Een vermomming zal dus noodzakelijk zijn?

— Zonder twijfel! Het best is, als wij ons uitgeven voor politiebeambten en den logementhouder wijs maken, dat mijnheer Pete Carton door de justitie gezocht wordt! Voor het overige geloof ik, dat wij dan niet ver van de waarheid af zijn!

— Nemen wij hem met ons mede?

— Dat zou zeker het beste zijn?

— Maar waar moeten wij hem dan laten?

— O, maak je daarover maar niet ongerust! Er zijn hier in New-York plaatsen in overvloed waar wij hem tijdelijk kunnen opbergen! Ik heb nog altijd den sleutel van de ijzeren deur, die toegang geeft tot het groote rioolstelsel, waar wij zoo gelukkig zijn geweest, bij een vorige gelegenheid, veertig van de bendeleden door de politie te doen overrompelen! Daar vinden wij wel een plekje, om onzen man op te bergen, als hij zich halsstarrig betoont!

Raffles had zijn horloge te voorschijn gehaald en wierp er een blik op.

Het was bijna drie uur in den middag.

— We hebben nog tijd in overvloed om voor een en ander te zorgen! zeide Raffles. Allereerst zullen wij nu eens gaan omzien naar Henderson en ons overtuigen hoe het staat met onze woning aan de haven. Ik heb tegen vier uur een

afpraak met hem gemaakt en wij moeten onzen braven reus niet laten wachten, want er valt vandaag nog meer te doen! Onze vermommingsen moeten daarheen gebracht worden en meer van die zaken. O, ik geloof dat je tevreden zult zijn over mijn keuze, Brand! Het huis is uitstekend voor ons doel geschikt, want het is klein en laag, wij hebben een afzonderlijke trap en dan is er aan de achterzijde van het huis nog een tweede uitgang, die van veel nut kan zijn. Geen last van burens, een vrij uitzicht over een zeer groot gedeelte van de kade, gelegenheid om goede bergplaatsen te maken — een ideaalwoning!

— Moest je er niet veel voor betalen?

— Niet zoo heel veel! De huisheer was maar al te blij dat hij mij kon krijgen, geloof ik! Hij had Italiaansche landverhuizers op zijn woning gehad, daarna Poolsche, vervolgens Servische — en ik behoef je dus niet te zeggen, dat Henderson een paar uren noodig had, om de beide kamers weder bewoonbaar te maken en hard moest werken met boenders en soda, formalinedampen en andere middeltjes!

— Wat stellen wij eigenlijk voor?

— Voorloopig is een van ons werkeloos — dat is de man die thuis op wacht moet blijven, of althans zich daar in de buurt moet ophouden. De twee anderen zijn sjouwers — en dus uit den aard der zaak uithuizig! Voor het overige zullen wij daar zeker niet heel lang zijn, want ik hoop dat binnen een maand de strijd volstreken zal zijn en de bende van het Kwade Oog voor de derde maal zal zijn ten onder gebracht!

— Daartoe is het noodig, Edward, dat wij tot de kern van de zaak doordringen, dat wil zeggen dat wij den Moloch vinden!

— Wij zullen hem vinden, Brand! zeide Raffles bedaard. En nu maar spoedig op weg, want anders wordt het te laat!

Raffles ontdeed zich haastig van zijn goed gesneden, dure kleederen, trok een eenvoudig bombazijnen pak aan en ontdeed zich van zijn boord en trok over alles heen zijn lange overjas aan, die deze kleederen voldoende aan het oog ontrok.

Hij stak in een der zakken een havenlooze pet, zette den kraag op en zeide:

— Dat had ik eigenlijk wel aanstonds kunnen

doen — ik wist echter niet zeker, wat wij dezen avond zouden uitrichten!

Hij monsterde Brand even en zeide toen:

— Je kunt voorloopig die uniform wel aanhouden — wij trekken waarschijnlijk vanavond of vanmiddag nog naar onze nieuwe kamers. Je hebt immers je eigen kleederen onder die uniform aan?

— Oude, afgedragen kleederen, zooals je mij gezegd had!

— Dan is alles in orde! Loop jij maar vooruit — ik zal je aanstonds wel inhalen!

Terwijl Brand vooruit ging, sloot Raffles de deur en in de vestibule reikte hij haastig den sleutel over aan den bureauklerk achter zijn reusachtige toonbank, waarop het vreemdelingenregister lag.

Hij spoedde zich het hotel uit en haalde een paar blokken verder Brand weder in.

Zij riepen een auto aan en lieten zich naar de havenwijk brengen, waar zij den chauffeur weder afdankten.

Achter een schier eindelooze schutting ont deden zij zich haastig van hun overkleederen en begroeven deze in een afvalkuil.

Raffles had wel gezorgd, dat er aan hoed noch overjas het minste herkenningsteeken viel te bespeuren en het zou zeker niet gemakkelijk zijn, te bepalen, aan wien die jas behoord had, zelfs aangenomen dat zij zoo spoedig werd gevonden.

Raffles maakte zijn gelaat op een even primitieve als snelle wijze onkenbaar, door een paar strepen stof en vuil over zijn wangen en voorhoofd te trekken en de pet diep in zijn oogen te halen.

Charles volgde zijn voorbeeld en nauwelijks een minuut later traden zij weer te voorschijn, na als het ware hun huid te hebben afgeworpen.

Omstreeks een half uur daarna vonden zij Henderson in een klein wijnhuis en gezamenlijk trokken zij naar een oud, laag huis aan de havenkade gelegen en van welks vensters men een prachtig uitzicht genoot over een groot gedeelte van de breede rivier en de machtige Brooklyn Brug.

En vol trots liet de reus den beiden mannen zien wat hij dien dag verricht had.

De beide kamers waren geheel schoon gemaakt

en eenvoudig gemeubeld met eenige veldbedden, een paar tafeltjes, wat stoelen en een ladekastje.

Maar achter een der houten wanden toonde Henderson glimlachend de kostelijke bewaarplaats, die hij daar had weten te maken en die een groot aantal kleedingstukken en pruiken

bevatte, welke Raffles zich reeds te New-York had weten te verschaffen, nu eens bij dezen, dan weer bij genen uitdrager.

Daaronder waren ook eenige weinig gedragen uniformen, welke dienzelfden nacht nog dienst zouden doen.

Hoofdstuk VI.

Pete Carton verstrekt inlichtingen.

Het was omstreeks half tien in den avond, toen de drie gewaande arbeiders bij elkander zaten op de grootste van de twee kamers, die door een eenvoudige gaslamp verlicht werd.

Voor het eenige venster hing, bij wijze van gordijn, een lap, door Henderson aaneengemaakt uit een paar ledige meelzakken.

De deur was goed gesloten en voor het sleutelgat was een draaibaar metalen plaatje bevestigd, zoodat men niet naar binnen zou kunnen zien en ook niets zou kunnen afluisteren.

De drie mannen hadden zeer eenvoudig gedineerd, met wat koud vleesch, brood, een flesch bier en eenige hard gekookte eieren, een en ander door Henderson gehaald bij den Griekschen eigenaar van een schaftkelder in de buurt en nu was Raffles bezig zijn veldtochtplan uiteen te zetten.

— Ik zal mij vermommen als een inspecteur — jullie tweeën als agent van politie. Wij wekken eerst den waard, als de man tenminste reeds slaapt, en hij moet ons dadelijk naar de kamer van dien Carton brengen! Het is mij heel wat waard om te weten, wat hij daar bij Darrell kwam uitvoeren! Zijn kwaliteit van treinbeambte staat mij eigenlijk in het geheel niet aan! De rest zullen wij wel zien als we daar zijn! In ieder geval mogen wij hem niet de gelegenheid geven papieren te verbranden of te verstopen, onthoud dat goed! Wij moeten hem overvallen voor hij daartoe kans ziet, anders zou alle moeite vruchteloos zijn!

— Wanneer vertrekken wij op deze kleine expeditie? vroeg Brand.

— Over een kwartier! Het is tamelijk ver van hier en wij doen het best als wij loopen.

Wij moeten echter zorgen dat wij daar komen, als alle gasten zich reeds ter ruste hebben begeven.

— En als men je naar je penning vraagt, Edward? vroeg Brand weder.

Zonder te antwoorden stak Raffles glimlachend de hand tusschen de tweede en derde knoop van zijn jas en haalde uit zijn binnenzak een van die groote, verzilverde penningen te voorschijn, zooals de inspecteurs van politie te New-York verplicht zijn te dragen en ook te vertoonen aan iedereen die ze wenscht te zien.

— Hoe kom je daar aan? vroeg Brand verwonderd.

— Heel eenvoudig — ik heb een uurtje besteed om een oude Romeinsche munt, die ik bij een handelaar in oudheden voor de ramen zag liggen en die even groot is en dezelfde kleur heeft, een kleine verandering te doen ondergaan! Het ding kostte mij vijf dollars en misschien heb ik er wel voor 50.000 nut van! Ik wil niet beweren dat de gelijkenis verbluffend is, maar in ieder geval is ze voldoende voor mijn doel! En nu zullen wij ons maar eens gaan verkleeden. Dan verlaten wij een voor een het huis, langs de achtertrap en wij ontmoeten elkander op den hoek van het volgende blok, in de richting van de Brooklyn Brug.

Dadelijk werd een aanvang gemaakt met de verkleeding en de uniformen bleken uitstekend te passen, zoodat althans in dit opzicht onmogelijk eenige verdenking kon rijzen, ten aanzien van de drie mannen.

Henderson vertrok het eerst, daarna Brand en Raffles ging als laatste de kamer uit en sloot de deur zorgvuldig, waarna hij den sleutel in zijn zak liet glijden.

Hij overtuigde zich, dat hij browning, gummi knuppel, notitieboekje, penning, boeien en nog enkele andere voorwerpen bij zich had, drukte zich de pet in de oogen en liep half op den tast naar het begin van de smalle, krakende achtertrap, die met een vervelooze, uit de hengsels hangende deur uitkwam op een volkomen duistere binnenplaats.

Toen het nog licht was hadden de drie mannen die binnenplaats eens goed onderzocht, om er den weg te leeren kennen en dat was ook wel noodig, want het was er thans zoo donker, dat men ternauwernood een hand voor oogen kon zien.

Raffles liep een twintigtal meters verder en trad toen door een smalle poort weder naar buiten, waarop hij de kade volgde, die vrij helder verlicht was door de op geregelde afstanden opgehangen elektrische booglampen.

Tien minuten later had hij zich bij Henderson en Brand gevoegd, die op hem wachtten.

Zwijgend zetten de mannen hun tocht voort.

Nu en dan vingen zij een grimmigen blik op uit de oogen van een of ander verdacht individu dat daar rondzwierf.

Zij kwamen voorbij danszalen, geheime opiumkitten, eindelooze rijen pakhuizen en ten slotte bereikten ze dat gedeelte, waar zich het logement van Ted Crazy bevond, hetwelk Pete Carton zich had uitverkoren om er den nacht door te brengen.

Het was toen bij twaalf en in het kleine hotel scheen alles reeds in diepe rust te zijn, wat niet te verwonderen was, want de menschen die daar logeerden, waren gewend, des daags hard te arbeiden en vroeg op te staan, zoodat zij hun nachtrust wel behoefden.

De drie mannen konden ongehinderd de kleine vestibule binnentreden, want de deur stond nog open en zij vonden hier een slaperigen, bleeken klerk, die achter zijn toonbankje zat, en zich verschrikt de oogen uitwreef, toen hij daar zoo plotseling de drie politiemannen voor zich zag staan.

Raffles trad op hem toe en zeide met gedempte stem:

— Het vreemdelingenregister alsjeblieft!

De jonge man schoof hem het boek toe en hakkelde:

— Ik zal vader even gaan waarschuwen, mijnheer! Hij slaapt al!

Hij wilde reeds de telefoon grijpen, maar Raffles hield hem met een snel gebaar tegen en zeide:

— Dat is volstrekt niet noodig! Hoe minder kabaal er gemaakt wordt, hoe beter! Wij zoeken iemand, die bij u moet logeeren!

Onder het spreken had hij reeds het register opengeslagen en onder de laatst aangekomenen vond hij den naam van Pete Carton.

— Is Carton nog hier? vroeg hij vol spanning.

— Ja, mijnheer!

— Hem zoeken wij! Slaapt hij al?

— Dat zal wel, want hij is al een uur geleden naar zijn kamer gegaan!

— Zeide hij niet wanneer hij wilde vertrekken?

— Wij moesten hem morgenochtend om half zes al wekken, want hij wilde met den trein van zeven uur naar Philadelphia!

Raffles en Brand wisselden een snellen blik met elkander.

Toen vroeg de eerste weder:

— Woont hij dan in Philadelphia?

— Daar heeft hij zijn standplaats, mijnheer! Hij zeide dat hij hoofdconducteur was op de lijn naar Frisco!

Ten tweede male vloog een snelle blik heen en weder tusschen de oogen van de beide vrienden.

Want beiden bedachten tegelijkertijd dat Jerry Hooker en zijn dochter Marjorie zich naar San Francisco hadden begeven, in de hoop dat zij daar veilig op hun landhuis zouden kunnen verblijven.

— Het nummer van zijn kamer? beval Raffles kortaf.

— Nummer vijftien, mijnheer — op de eerste verdieping! Zoekt gij hem ergens voor?

— Ja, anders zouden wij waarschijnlijk niet hier zijn! antwoordde Raffles droogjes. Is hier een kellner?

— Wij hebben er maar één, mijnheer — en ik heb nu dienst — de kellner slaapt! Mijn vader ook! Ik ben de zoon van Ted Crazy! Heeft hij iets ergs op zijn geweten?

— Niets van belang — een paar moorden, een vergiftiging en oplichting van een Bank! antwoordde Raffles kalm.

De zoon des huizes werd krijtwit en begon over al zijn leden te beven — juist de toestand, waarin Raffles hem gaarne wilde hebben.

— Gij wilt ons zeker den weg wel wijzen? begon hij weder.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer! Maar — maar ik behoef toch niet mee naar binnen te gaan?

— Dat is zelfs zeer ongewenscht, jonge man! hernam Raffles. Gij zoudt maar leven maken en het is juist zaak, dat wij onzen man onverhoeds op het lijf vallen! Hij is iemand, die tot alles in staat is en hij zou u waarschijnlijk het eerst van allen neerpaffen, als hij kon denken, dat gij ons zijn verblijf had aangewezen!

— Dan — dan is het misschien voldoende, als ik u zijn kamer aanwijs! hernam de jeugdige man, die met dit vooruitzicht zeer weinig ingenomen scheen te zijn.

— Dat wilde ik u juist voorstellen! zeide Raffles glimlachend. En aan niemand een woord! Apropos — kan hij zijn deur aan den binnenkant afsluiten?

— Zeker, mijnheer — met den sleutel en met een grendel!

— Een grendel ook? Ai — dat maakt de zaak moeilijker! hernam Raffles nadenkend. Er is natuurlijk geen andere toegang?

— Het is de eenige deur, mijnheer!

— Heeft het venster een balcon?

— Neen, mijnheer!

— Is het met luiken gesloten?

— Neen!

— Hebt ge hier misschien een ladder?

— Dat wel!

— Dan zijn wij al geholpen! Wijs mij eerst het raam — en dan aan mijn twee agenten de deur van de kamer, zoodat wij hem kunnen insluiten.

De zoon des huizes kwam zwijgend van achter zijn lessenaar te voorschijn, bevend als een juffershondje bij de gedachte dat zijn vader een dubbelen moordenaar had geherbergd en hij ging Raffles vóór door de smalle gang naar de achterzijde van het huis.

Daar strekte zich een vrij ruime binnenplaats uit, bewaarplaats van allerlei rommel, oude, leege vaten, benzineblikken en afval en wees hem, daargekomen, naar een venster op de eerste verdieping.

— Dat is het! zeide hij zacht. En daar in die loods is een ladder, die lang genoeg is om het te kunnen bereiken!

— Meer heb ik niet noodig, jongeman! hernam Raffles, met een hoofdknik. Wijs nu aan mijn agenten den weg naar de deur en wees er niet boos om als zij die misschien indrukken — de schade zal u wel worden vergoed.

De jonge man wierp nog een vreesachtigen blik naar het raam, dat hem nu vol geheimzinnige dreiging scheen te zijn en wilde juist het huis weder binnengaan, toen Raffles hem achterna liep en hem toefluisterde:

— Zeg namens mij aan mijn mannen dat zij zich pas met geweld toegang mogen verschaffen door de deur te vernielen als ik het fluitsein geef. Tot dat oogenblik moeten zij rustig wachten — misschien ben ik in staat om zelf de deur voor hen te openen.

Raffles duwde den jongen man zachtjes de gang in, trad weder op de binnenplaats en ging op de loods toe.

De deur stond aan en bij het licht van zijn zaklantaarn vond hij spoedig een vrij lange ladder, die hij behoedzaam en zonder ergens tegen aan te stooten, naar buiten bracht.

Hij omwikkelde het uiteinde van de beide stijlen met een ouden lap, opdat het schuren tegen den steen van het kozijn geen leven zou maken, zette haar toen overeind tegen de vensterbank, overtuigde zich dat hij onmiddellijk zijn browning zou kunnen grijpen en begon toen de ladder te beklimmen.

Enkele seconden later bevond zijn hoofd zich op dezelfde hoogte als de vensterbank en hij trachtte door een kier van het gordijn naar binnen te zien.

Weliswaar sloot het gordijn niet volkomen aan, maar hij kon niettemin niets onderscheiden, want het was in de kamer volkomen donker.

Toen begon Raffles het raam te onderzoeken.

Het was een gewoon schuifraam, hetwelk met een pen kon worden vastgezet.

Maar Raffles kon deze ijzeren pen duidelijk op de vensterbank aan de binnenzijde zien liggen — de bewoner scheen die voorzorg volstrekt niet noodzakelijk te hebben geacht in een vierderangs logement.

Raffles haalde uit zijn kleine lederen tasch met

instrumenten een korten koevoet, zooals ze ook wel gebruikt worden om groote kisten te openen en plaatste het scherpe uiteinde tusschen de reet van raam en kozijn.

Hij drukte zeer voorzichtig en tot zijn genoegen bemerkte hij dat het raam een weinig week.

Hij zette er zijn vingers tusschen en hief het raam zoover op, dat hij het ruim een hand breed kon openhouden, door het met den korten koevoet te steunen.

Hij sloeg onmiddellijk het gordijn een weinig terzijde en keek in het vertrek.

En juist toen hij keek werd het daarbinnen licht.

Pete Carton, die zeker heel licht sliep, was door het zachte gerucht van het stroef gaande raam wakker geworden en had een kleine, elektrische nachtlamp ontstoken.

Raffles begreep dat hij onmiddellijk moest handelen.

Hij ging een sport hooger staan, schoof het raam met een enkelen ruk zoo hoog mogelijk met de linkerhand op, terwijl hij met de rechter zijn browning greep en stond een seconde later in het vertrek, juist toen Carton onder zijn hoofdkussen tastte.

— Weg die hand of je gaat er aan! beval Raffles op den barschen toon, waarvan de New-Yorksche politiebeambten zich zoo gaarne bedienen.

Carton zag er op dat oogenblik juist uit als een vos, die van alle kanten door de honden omringd is en geen uitweg meer weet.

De loop van de browning was geen vier duim van zijn hoofd verwijderd en daar het hem niet aan gezond verstand ontbrak, begreep hij wel, dat hij beter deed, zijn hand maar weer terug te trekken.

Ledig kwam zij onder het kussen te voorschijn.

— Mooi zoo! vervolgde Raffles bedaard. Sta op en trek je kleeven aan!

— Wat beteekent dat? vroeg Carton op zachten, maar brutalen toon. Waarom word ik midden in den nacht gedwongen om op te staan? Ik heb niets op mijn geweten!

— Behalve dan dat je lid bent van de bende van het Kwade Oog! hernam de gewaande inspecteur bedaard.

Het gelaat van Carton vertrok even kramp-

achtig en zijn zwarte oogen gingen met een schuwen blik naar de kleine tafel, waarop een portefeuille, een pijp, een tabakszak en nog enkele andere voorwerpen lagen.

— Dat zal me bewezen moeten worden! zeide hij toen op schorren toon, terwijl hij een vruchteloze poging deed om te glimlachen.

— Men zal het je ook wel bewijzen, vriend! hernam Raffles schouderophalend. Maar dat zijn mijn zaken niet. Ik doe hier mijn plicht! Haast je wat!

— Wat heb je met me voor?

— Dat zul je wel zien! En houd nu op met dat vragen, want ik heb een leelijken karaktertrek — ik ben erg ongeduldig!

Carton wierp het dek van zich af, kwam overeind zitten, wreef zich de oogen en besloot toen, brommend en vloekend, aan het bevel van den gewaanden inspecteur gevolg te geven.

Terwijl hij zijn pantalon aanteed, greep Raffles vlug onder het hoofdkussen en haalde er een met scherp geladen kleine revolver onder uit.

Hij liet het wapen in zijn zak glijden, maar juist toen hij dit deed, was Carton met een enkelen sprong bij de tafel, griste daar zijn portefeuille weg, die hij bliksemsnel opende, om er een klein papier uit te nemen, dat hij vlug als de gedachte in zijn mond liet verdwijnen.

Maar reeds had Raffles het gevaar gezien en voor Carton een enkele kauwbeweging had kunnen maken, velde hem een geweldige vuistslag die hem bewegingloos op het bed wierp.

Raffles trad aanstonds op hem toe, wentelde hem op zijn rug, sperde hem den mond open en trok behoedzaam het nog bijna niet gekreukelde papiertje weder te voorschijn.

Het was nog slechts weinig bevochtigd en hij droogde het aanstonds tusschen den handdoek, die over de eenvoudige waschtafel hing.

Toen deed hij het met een tevreden gezicht in de portefeuille van Carton en stak ze in zijn binnenzak.

— Een zeer oude truc! mompelde hij. Maar men moet er toch gauw bij zijn, want aan door-geglukt geheimschrift heeft men gewoonlijk weinig!

Hij deed een paar stappen, schoof den grendel van de deur, draaide den sleutel in het slot terug en liet Henderson en Brand binnen, die daar buiten vol ongeduld stonden te wachten.

Zij hadden wel enig gerucht en een paar woorden gehoord, maar wisten toch niet wat er was voorgevallen.

Brand wierp een blik op Carton, die zich juist weer een weinig bewoog en vroeg fluisterend:

— Gewond?

— Neergeslagen, mijn waarde! Dat is alles! En blijf in je rol, wat ik je mag verzoeken!

Op dat oogenblik sloeg Carton de oogen weder op en keek Raffles met een duisteren blik aan.

Deze had de deur gesloten en ging nu tegenover Carton zitten, terwijl de twee gewaande agenten bij de deur en bij het raam post vatten.

Hij keek den schurk glimlachend aan en begon:

— Nu moesten wij eens rustig praten, Carton! Je bent treinbeambte, nietwaar? Mooi zoo! Begin dan eens, met ons mee te deelen wat je vanmorgen kwam uitrichten in het huis van mijnheer Darrell!

Carton werd zeer bleek en stotterde iets onverstaanbaars.

— Welnu? drong Raffles aan. Je ziet dat we op de hoogte zijn! Wij weten trouwens nog meer zaken! Maar voorloopig willen wij alleen dit weten — wat kwam je doen bij Darrell?

— Dat gaat niemand aan! Hij is een — een persoonlijke vriend van mij!

— Wat? De pakhuseigenaar Darrell de persoonlijke vriend van een treinconducteur? Geloove wie het gelooven wil! Je weigert dus op mijn vraag te antwoorden?

— Dat weiger ik!

— Dan zal ik je een weinig op streek helpen, vriendlief! Je kwam daar om over mijnheer Jerry Hooker — en om over John Raffles te praten!

Het was eigenlijk een slag in het wilde, maar hij trof doel, dat zag Raffles dadelijk.

Het gelaat van Carton vertrok tot een grimigen grijns, hij knipte met de oogen en toen stotterde hij:

— Praatjes voor de vaak! Hoe kun jij dat weten? Ik ben daar aan huis geweest — ik zal het niet ontkennen...

— Het zou je ook weinig baten — want we hebben je gezien!

— Maar ik was er voor een heel onschuldige zaak! Ik weet niet over wien je zoo even sprak! Ik heb den naam van Hooker nooit gehoord!

— Dat is buitengewoon eigenaardig! Je was

anders in den trein, waarmede hij... naar het Westen reisde! hernam Raffles, terwijl hij den schurk niet uit het oog verloor. En den ander — heb je dien ook nooit hooren noemen?

De slag was alweder raak aangekomen, want Carton liet een doffen vloek hooren en zeide toen:

— Van hem heb ik wel hooren spreken — van dien trein en van dien Hooker weet ik niets!

Raffles keek hem nog een oogenblik strak aan en zeide toen tot Henderson:

— Boeit dien kerel — en let goed op hem, want ik vertrouw hem niet! En jij — kom eens hier!

Hij nam Brand terzijde en fluisterde hem in:

— Loop onmiddellijk naar het dichtstbijzijnde telegraafkantoor en waarschuw Hooker telegrafisch. Hij moet op zijn hoede zijn. Ik ben er nu zeker van, dat die kerel er meer van weet, dat hij in den trein op de een of andere wijze iets heeft afgeluisterd en dat hij weet of vermoedt waar Hooker en zijn dochter nu zijn. Onder teeken het telegram met den gewonen afgesproken schuilnaam en gebruik de overeengekomen woorden. Daarna keer je onmiddellijk weer terug.

Zonder een woord te spreken verliet Brand het vertrek en Raffles zette zich aan de kleine tafel, nam de portefeuille, opende die en begon nauwkeurig de papieren te onderzoeken.

Het kleine vodje, hetwelk Carton had willen doorslikken, bevatte den sleutel tot een geheimschrift, die het nummer vier droeg.

Het was een vrij ingewikkeld getallenschrift, maar als men den sleutel eenmaal kende, was het gemakkelijk alle brieven te ontcijferen, welke met behulp van dien sleutel waren samengesteld.

Raffles vond een paar mededeelingen in de portefeuille met het cijfer vier in een der hoeken en het viel hem al heel gemakkelijk, de brieven te lezen.

Het waren voor het meerendeel mededeelingen en lastgevingen betreffende treinberoovingen en zij waren ondertekend door de letters M. X. en daaronder drie kruisjes, — waarschijnlijk dus door een der kapiteins.

Carton zag intusschen met oogen die van haat gloeiden, hoe Raffles er gemakkelijk in slaagde, met behulp van den sleutel zijn brieven te ontcijferen.

Toen borg Raffles alles weder zorgvuldig op,

liet de portefeuille in zijn jaszak glijden en zeide:

— Komaan, Carton, kom er nu maar eens rond voor uit, dat is het beste voor je — wij weten al dat Darrell ook lid van de bende is en het helpt je niets, of je hem de hand boven het hoofd houdt. Welke plannen hadden jullie tegen Raffles gesmeed? Bedenk dat wij hem ook willen vangen — je doet er de politie een dienst mee en — misschien vermindert dat je straf!

Carton scheen nog een oogenblik na te denken en toen zeide hij plotseling:

— Laat je penning en je aanstelling zien.

— Vertrouw je me niet? Hier zijn ze! En je zult wel een beetje beleefder willen spreken tegen een inspecteur! Dat is ook niet zoo kwaad om je straf te verminderen! En kom nu maar eens over de brug met je vertrouwelijke mededeelingen! Wij weten al heel wat — maar wij willen alles weten!

— Nu dan — mijn portefeuille verraadt mij toch en ik ben gepiept! Wij hadden het plan beraamd Raffles te vangen! Ik was in den trein,

waarmee Hooker naar Frisco vertrok, met zijn dochter, die als jonge man was verkleed. Maar ik zweer u, dat hun lot mij geen belang inboezemde!

— Houd je eeden maar voor je en ga door!

— Ik ben dat dadelijk aan Darrell gaan zeggen — omdat ik wel begreep dat Hooker en Raffles met elkander in verbinding zouden blijven.

— En toen trof je daar juist de dame aan, die de slimme Darrell op Raffles had willen afsturen?

— Dat is zoo — maar voor den duivel — hoe kunt u dat weten? Hoe wist u van te voren dat die vrouw daar zou komen?

— Dat is mijn zaak! Hoe heette die vrouw?

— Pina Baretta — een Italiaansche, geloof ik. Van een buitengewone schoonheid! En als Raffles haar weet te weerstaan — dan moet hij wel van ijzer of van steen zijn!

— Dank je voor het compliment, vriend! zeide Raffles bedaard, met een kleine buiging, ik ben nu tenminste gewaarschuwd.

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VII.

Hoe Raffles den laatsten slag won.

Carton liet een schorren kreet hooren en greep zoo snel naar zijn hoofd, dat de boeien rammelden, terwijl zijn oogen bijna uit het hoofd dreigden te puilen.

— Dus jij bent — jij bent Raffles? bracht hij er toen hijgend uit.

— Om je te dienen, vriend! En het verwondert me eigenlijk wel wat, dat je het niet aanstonds geraden hebt, al zou dat weinig aan het verloop van de zaak hebben veranderd! Wat je me hebt medegedeeld — dat zou ik toch wel ontdekt hebben! En nu zullen wij eens spoedig aan het werk gaan! James, knevel dien man, anders schreeuwt hij misschien het heele huis bij elkaar.

Dat scheen inderdaad de bedoeling van Carton te zijn geweest, want hij had zijn mond reeds wijd geopend, maar Henderson stopte in die holte 's mans eigen zakdoek, bond er een doek voor, bevestigde zijn enkels en knieën met een touw aan elkaar en wierp den man als een zak op zijn bed.

— Blijf hier even bij hem, tot ik ben teruggekeerd — ik ga Darrell telefoneeren!

En voor Henderson nog iets had kunnen vragen, verliet Raffles het vertrek, daalde snel de trap af en vond beneden den zeer ontstelden Ted Crazy, die door zijn spruit was gewekt, ondanks het verzoek van den zoogenaamden inspecteur.

— Wat is er toch gaande, mijn beste mijnheer inspecteur? vroeg de oude man op jammerenden toon. Ik heb hier nooit van die akkevietjes gehad! Het is hier een fatsoenlijk logement en — —

— Dat betwijfelt niemand, Crazy! zeide Raffles, terwijl hij den logementhouder op den schouder klopte. Misschien zul je er ook wel in het geheel niet bij betrokken worden! Ga nu maar rustig weer naar je bed, want over tien minuten is alles afgelopen. Jonge man — mag ik even van je pen en inkt gebruik maken en geef me eens een stukje papier!

Dit laatste was tot den jongen Crazy gezegd, die zich haastte, aan het verzoek van den politiebeambte te voldoen.

Raffles nam het stukje met den sleutel voor het cijferschrift uit zijn zak en begon met behulp daarvan een mededeeling aan Darrell op te stellen, die als volgt luidde:

Van groot gewicht. Roep onmiddellijk de kapiteins in uw huis bijeen, zonder een seconde te verliezen. Over een uur komt Pina Baretta met een hoogst belangrijke tijding betreffende Hooker en... hem! Wij naderen het doel. Ik zelf kom mede, als het even gaat. 14 — 23 — 91 — L. Z. M.

Raffles wist, uit de papieren in de portefeuille van Carton, dat deze laatste combinatie op dien zelfden dag gebruikt was om den Moloch aan te duiden. Hij twijfelde er dan ook niet aan of het bevel zou onmiddellijk worden opgevolgd.

Hij greep de telefoon, belde Darrell op en zeide, zoodra hij aansluiting had:

— No. vier.

En daarop volgde een reeks van getallen, waarvan Crazy Jr. volstrekt niets begreep.

Onmiddellijk daarna hing Raffles het toestel weder op, wreef zijn handen en bromde:

— Als dat gelukt — als wij de vier kapiteins meester kunnen worden — dan zijn wij een grooten stap verder!

Toen wendde hij zich weder tot den jeugdigen zoon des huizes met de woorden:

— Wij laten onzen gevangene voorloopig hier — en op jullie rust de verantwoording, dat hij niet ontsnapt! Is hier een kelder?

— Een pracht van een kelder, mijnheer inspecteur!

— Uitstekend, dan wordt onze gevangene daar voorloopig heengebracht en hij blijft er, totdat wij hem weer komen halen, begrepen?

En zonder het antwoord af te wachten van den jongen Crazy, die bij zichzelf misschien de opmerking maakte, dat hij dergelijke handelwijze van de politie nog nimmer had bijgevoond, snelde Raffles weer naar boven en met Henderson bracht hij den zwaar geboeiden gevangene, gekneveld en wel naar den kelder, die een stevige deur had.

Toen hij naar de vestibule terugkeerde, door Henderson gevolgd, trof hij daar Brand aan, die zooeven naar San Francisco getelegrafeerd had en dien hij op zachten toon in enkele woorden mededeelde wat hij gedaan had.

— Dus Darrell zou werkelijk tot de bende behooren? Het klinkt als een sprookje! zeide Brand.

— Mij verwondert het niet zoo bijzonder! zeide Raffles schouderophalend. Als wij die kapiteins eenmaal hebben — dan zijn wij al veel verder! Er zijn er in het geheel vijf en een is er al gearresteerd — vannacht hoop ik er nog vier te vangen!

— En je wilt je voordoen als de Moloch?

— Zoo dwaas zal ik niet zijn! De aanvoerder komt natuurlijk steeds langs een zeer bijzonderen weg in het huis van dien man en er zijn nog al te veel wachtwoorden en overeengekomen teekens die ik niet ken. De kleinste vergissing zou ons natuurlijk noodlottig kunnen worden en mijn plan in duigen doen vallen. Neen, wij moeten op een andere wijze binnenkomen — zonder dat hij het merkt en wel zeer spoedig! Dan pas zal ik de politie waarschuwen!

— Waarom wil je niet tegelijk met haar optreden?

— Mijn waarde — de politie zou mij waarschijnlijk niet toestaan, een kijkje in de brandkast van Darrell te nemen — en dat ben ik juist voornemens! Ik ben van oordeel dat men het nuttige met het aangename moet trachten te paren!

— En als de politie je eens niet geloofde — als zij niet wil aannemen, dat Darrell tot de bende behoort?

— Zij zal wel verstandiger zijn! hernam Raffles. Bij vorige gelegenheden is het immers aan den dag gekomen dat er nog heel andere hooge heeren dan Darrell lid waren van de bende van het Kwade Oog! En ik zal haar wel zooveel bewijzen onder den neus duwen, dat iedere twijfel buitengesloten is! En nu spoedig aan het werk!

De beide Crazy's kregen nogmaals in opdracht, den gevangene goed te bewaken en daarop verlieten de drie gewaande politiemannen het huis en sprongen in de eerste de beste taxi, waarvan zij zich konden meester maken.

Het huis van Darrell was betrekkelijk vlak bij en binnen vijf minuten had de auto de straat bereikt, waarin zijn huis en de rij pakhuizen daarnevens gelegen waren.

Hier werd de chauffeur afgedankt en de drie mannen gingen te voet verder.

Toen zij snel en zacht loopend aan de overzijde voorbij het huis van Darrell gingen, meenden zij een oogenblik een lichtschijsel te zien bewegen achter een der vensters op de derde verdieping.

— Het bericht schijnt gewerkt te hebben! zeide Raffles op zachten toon.

— Ik begrijp alleen maar niet wat hij daar uitvoert! zeide Brand. Ik weet dat zijn slaapkamer op de tweede verdieping is.

— En het licht gaat nog hooger zou ik zeggen, Mylord! liet nu de stem van Henderson zich hooren. Hij zal toch niet naar het dak gaan.

De drie mannen waren onwillekeurig even stil blijven staan en nu zagen zij, dat het licht inderdaad nog een verdieping hooger scheen te gaan, want het verscheen plotseling op de vierde en bovenste verdieping en werd toen eensklaps uitgedoofd.

Maar slechts weinige seconden later vertoonde het zich opnieuw, al was het dan maar heel kort, op een plek waar Raffles het zeker niet zou hebben verwacht, namelijk op den zolder van het aangrenzende pakhuis.

— Wat zoekt hij daar in 's hemelsnaam? vroeg Brand, die minstens even verwonderd was.

— Zou hij daar misschien de samenkomst met zijn kornuiten hebben? opperde Henderson, die de duisternis met zijn scherpe oogen trachtte te doorboren.

— Dat is volstrekt niet zoo onmogelijk — maar dan moet er een doorgang zijn, die zijn huis in verbinding brengt met het pakhuis! antwoordde Raffles. Daar zag ik het licht weer gedurende een oogenblik! Het was een heel eind verder! Bijna bij den hoek van die dwarsstraat, in het derde pakhuis! Het wordt belangwekkend, vrienden! En ik geloof dat de gelegenheid gunstiger dan ooit is, om thans onzen slag te slaan! Maar wacht eens...

Hij had de twee mannen snel bij een arm gegrepen en achteruit getrokken in de schaduw van een diepe portiek.

Er kwam van de tegenovergestelde zijde een taxi aanrijden, die stilhield op den hoek van de zijstraat en waaruit een man stapte, die den chauffeur betaalde, wachtte tot de auto was weggereden en toen haastig de zijstraat insloeg.

— Zouden wij hem volgen? vroeg Brand op zachten toon.

— Dat heeft geen nut — wij zouden op die wijze toch niet binnenkomen! zeide Raffles hoofdschuddend. Het is veel beter dat wij trachten het huis binnen te dringen en den weg te vinden, dien Darrell zelf is gegaan! En wij moeten niet te lang treuzelen, want wanneer de Moloch te lang wegblijft, zullen zij argwaan koesteren en vluchten.

Het licht scheen voor goed verdwenen te zijn en de drie mannen staken haastig de straat over, sloegen een hoek om en stonden nu terzijde van het woonhuis van Darrell.

— Als hij werkelijk een van de kapiteins is, zooals ik geloof, dan zal zijn huis wel goed verdedigd zijn, evenals een vesting! bromde Raffles. En toch moeten wij er in.

Hij keek naar een van de ramen, waarvan hij de vensterbank juist kon bereiken, schudde het hoofd en zeide:

— Dat is te gevaarlijk! Er zullen wel elektrische alarmsignalen aan zijn — misschien is een aanraking van het glas al voldoende om een schel te laten overgaan en al is hij nu zelf niet in het huis — zijn vrouw en zijn bedienden zijn er wel! En ik heb den tijd niet om dit alles nauwkeurig te onderzoeken! Wij moeten een ander middel beproeven!

Hij keek rond, totdat zijn blik gevestigd bleef

op een in aanbouw zijnde fabriek aan den overkant van de straat.

Er lagen daar groote stapels planken, steenen — en ook lange ladders.

Henderson scheen onmiddellijk te hebben begrepen wat Raffles bedoelde, want hij was in een wip aan de overzijde, laadde een van de langste ladders op zijn schouders en kwam er mede terug.

Op dat oogenblik gingen in de hoofdstraat een tweetal patrouilleerende politieagenten voorbij.

Onmiddellijk verwijderden de drie mannen zich zoover mogelijk van elkander, gingen met hun gelaat tegen den muur staan en drukten er zich zoo dicht mogelijk tegen aan.

Een minuut vol spanning ging voorbij — toen stierven de voetstappen van de agenten weder weg.

Sneller dan de gedachte werd de lange ladder over den lagen tuinmuur geschoven en de drie mannen wipten er over — maar daartoe had Raffles eerst met behulp van een speciale schaar die met rubber geïsoleerd was, den electrischen draad moeten doorknippen, die langs den muur liep, verraderlijk verborgen door een lagen, opstaanden rand, maar toch zoodanig aangebracht dat men bij het overklimmen dien draad met de beenen moest aanraken.

De ladder was zoo lang, dat ze tot de bovenste verdieping reikte en slechts de geweldige kracht van Henderson maakte het mogelijk, het zware ding zonder al te veel leven te maken, op te richten.

Stil en vlug als katten klommen de drie mannen de ladder op en in een oogwenk had Raffles het raam daarboven geopend, dat niet verzekerd was, zooals hij wel begrepen had — wie zou op de gedachte komen, dat inbrekers zoo stoutmoedig en politieagenten zoo dom zouden zijn, om op de bovenste verdieping een huis binnen te dringen.

Raffles verloor geen tijd, maar voerde de beide anderen, door zijn rimmer falend instinct geleid, dwars door een duister vertrek naar een vrij breede gang, liep die ten einde, daalde twee trappen af en had na eenig zoeken de deur van de werkkamer van Darrell gevonden.

De heer des huizes was hier zeker zoeven nog geweest, want de deur was niet eens gesloten.

Terwijl Henderson en Brand, de revolvers in de vuist, de wacht hielden bij de deur, opende Raffles achtereenvolgens de brandkast, wat al heel gemakkelijk ging, daar Darrell, die zeker geheel verward was door de plotselinge boodschap van den Moloch, zijn sleutelbos op zijn bureau had laten liggen en daarna werd het bureau zelf geopend.

Uit de kast nam hij alles wat daar aan waarde lag, een bedrag van ruim 35.000 dollar — en in een geheime lade van zijn bureau vond hij een aantal papieren, die vooral aan de politie groot belang zouden inboezemen en waarvan er eenige in geheimschrift vervat waren.

Hij deed deze papieren zorgvuldig bij elkaar in een enveloppe, stak ze in zijn binnenzak, ging toen op de telefoon toe, na zich eerst deugdelyk te hebben overtuigd, dat hij het toestel zonder gevaar voor zijn leven kon aanraken en belde het dichtstbijzijnde bureau van politie op.

Hij verzocht om acht mannen, die zich zoo spoedig mogelijk moesten begeven naar het huis van mijnheer Thomas Darrell en daar moesten wachten totdat een inspecteur en twee mannen zich bij hen zouden voegen, die nadere inlichtingen zou geven.

Hij hing het telefoontoestel weder op, met een tevreden gezicht, stak het geld in zijn zak, sloot de brandkast weder zorgvuldig en zeide toen tot de beide anderen op fluisterenden toon:

— Wacht, de mannen op — breng ze langs denzelfden weg in huis — ik zal intusschen naar den geheimen doorgang zoeken.

Brand en Henderson verlieten het huis, thans door de voordeur en Raffles klom weder naar de bovenste verdieping en had na eenig zoeken het geheime paneel gevonden.

Hij wist dat het daar zijn moest — en daarom vond hij het ook!

Maar toen klonken ook reeds de sluipende voetstappen van de agenten en het volgende oogenblik stonden er zeven manschappen en een brigadier keurig in de militaire houding voor hem, geflankeerd door Charles Brand en James Henderson, die er kranig genoeg uitzagen in hun nette uniformen.

— Twee woorden, brigadier! zeide Raffles zachtjes. Wij zullen hier in het pakhuis ergens mijnheer Darrell aantreffen — met de drie andere

kapiteins van de bende van het Kwade Oog. Er valt niet aan te twifelen wie hij is — ik heb berichten van John Raffles! En als dat niet voldoende is — hier zijn de papieren! Geef die onmiddellijk aan den hoofdcommissaris en zeg dat ze gevonden zijn in de werkkamer van den man die dit huis bewoont. Neem je revolver ter hand en loop zoo zacht mogelijk, want zij zullen misschien wanhopig tegenstand bieden! En nu vooruit!

Hij ging het eerst door de geheime deur en achter hem volgden de agenten, de revolver in de vuist en zacht sluipend.

In het laatste pakhuis gekomen moest Raffles opnieuw even zoeken alvorens hij de tweede geheime deur had gevonden, maar ook deze bleef niet lang voor hem verborgen en nu daalden allen voorzichtig de houten trap af, die naar de expeditieruimten van het pakhuis voerde.

Zij moesten achter elkander door de geheime, smalle gang loopen en Raffles, die vooraan liep, bereikte ook het eerst het schot achter het wandgordijn en hij hoorde duidelijk stemmen daar achter.

Hij had zijn zaklantaarn reeds ontstoken en na eenig zoeken vond hij den uitstekenden knop, die het schot terzijde deed schuiven.

— Opgepast mannen! riep hij en het volgende oogenblik stond hij midden in het kantoor. Achter hem stormden Henderson, Brand en de agenten binnen.

En zoo verrast waren de kapiteins door dezen plotselingen overval, dat zij zelfs niet aan tegenstand schenen te denken.

Maar op het oogenblik dat de laatste zou worden geboeid en weggevoerd was hij met een sprong als van een tijger bij den schakelaar van het elektrische licht en draaide het uit.

Wel ontstak Raffles dadelijk zijn zaklantaarn — maar toen was de man reeds gevlucht.

Die kapitein was Jim Dunlop, de gevreesde mededinger van den Moloch...

Maar de drie andere kapiteins, Darrell, Monk en Arthur Burner werden gevankelijk weggevoerd en reeds een paar weken later was hun lot bezegeld, want Pete Carton, een echte lafaard, trachtte zijn eigen lot te verzachten door alles te vertellen wat hij omtrent de gevangenen wist — en dat was zoo bezwarend, dat zij allen voor eenige jaren achter de muren van een Staatsgevangenis verdwenen.

De bende van het Kwade Oog had een zwaren slag gekregen — maar vernietigd was zij helaas nog niet!

De volgende aflevering (No. 487) bevat:

In de onderwereld van New-York.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.